

សម្ភាសន៍ជាមួយឈ្មោះ ណុប ឆឹម ភេទស្រី អាយុ៦១ឆ្នាំ
មុខងារនៅសម័យខ្មែរក្រហម: អនុគណៈស្រុកសំឡូតឆ្នាំ១៩៧៨
ស្រុកកំណើតនៅភូមិភ្នំក្នុង ឃុំត្រពាំងធំ ស្រុកត្រាំកក់ ខេត្តតាកែវ
សព្វថ្ងៃរស់នៅភូមិដីក្រហម ឃុំអន្លង់រាប ស្រុកវាលវែង ខេត្តពោធិ៍សាត់
ថ្ងៃទី២២ ខែឧសភា ឆ្នាំ២០១១

សម្ភាសន៍ដោយ: ឡុង ដានី

០១:៥០:៤៩

៦២ទំព័រ

ដានី : ដំបូងខ្ញុំចង់ស្គាល់ឈ្មោះ ម៉ែងៗឈ្មោះអីដែរ ឈ្មោះពេញ?

ឆឹម : ខ្ញុំហៅ! ឈ្មោះខ្ញុំ ឈ្មោះ ឆឹម ។

ដានី : ឈ្មោះអីឆឹម?

ឆឹម : ណុប ។

ដានី : ណុប ឆឹម?

ឆឹម : បា!

ដានី : ម៉ែងអាយុប៉ុន្មានហើយសព្វថ្ងៃ?

ឆឹម : ខ្ញុំ៦១ ។

ដានី : អាយុ៦១ឆ្នាំ?

ឆឹម : បា!

ដានី : រស់នៅភូមិអីគេដែរ សព្វថ្ងៃនេះ?

ឆឹម : ភូមិនឹង ភូមិដីក្រហម ។

ដានី : ដីក្រហម ឃុំ?

ឆឹម : ឃុំអន្លង់រាប ។

ដានី : លង្វាត ស្រុកអី?

ឆឹម : ស្រុកវាលវែង ។

ដានី : វាលវែង ខេត្តពោធិ៍សាត់?

ឆឹម : បា!

ដានី : ពូកាត់ឈ្មោះអីទៅ ឈ្មោះពេញកាត់?
 ឆឹម : ណា?
 ដានី : ប្តី?
 ឆឹម : ឈ្មោះ កប ។
 ដានី : ឈ្មោះអី កប?
 ឆឹម : ព្រាប ។
 ដានី : ព្រាប កប ។ កាត់អាយុប៉ុន្មានដែរ?
 ឆឹម : កាត់បួនខ្ញុំម៉ាឆ្នាំ ។
 ដានី : បួនម៉ឺនម៉ាឆ្នាំ ចឹងកាត់អាយុ៦០ ?
 ឆឹម : បា!
 ដានី : ម៉ឺនមានកូនចៅទាំងអស់ប៉ុន្មាននាក់ដែរ?
 ឆឹម : កូនខ្ញុំមាន២នាក់ ។
 ដានី : ២នាក់នឹង ស្រីប៉ុន្មាន ប្រុសប៉ុន្មាន?
 ឆឹម : ស្រី១ ប្រុស១... ។
 ដានី : កាត់២នាក់នឹង កាត់មានប្តីមានប្រពន្ធអស់ហើយ?
 ឆឹម : អស់ហើយ បានចៅ៣ហើយ២នាក់នឹង ។
 ដានី : ចុះម៉ឺនសព្វថ្ងៃប្រកបរបររកស៊ីធ្វើស្តីដែរ?
 ឆឹម : ខ្ញុំធ្វើចំការ ។
 ដានី : ធ្វើតែចំការ អត់មានធ្វើស្រែ?
 ឆឹម : អត់ទេ ធ្វើចំការដាំស្រូវ ដាំសណ្តែក ។
 ដានី : ស្រុកកំណើតរបស់ម៉ឺននៅភូមិអីទៅ?
 ឆឹម : ខ្ញុំកាលជំនាន់ខ្ញុំនៅ គេហៅភូមិភ្នំភ្នែង ។
 ដានី : ភូមិភ្នំភ្នែង?
 ឆឹម : ហ្នឹងហើយ កាលជំនាន់ខ្ញុំនៅ ដល់ឥឡូវដឹងភូមិអី ខ្ញុំអត់ដឹងទេ ។
 ដានី : ភូមិភ្នំភ្នែង ឃុំអីដែលអានឹង?
 ឆឹម : ឃុំត្រពាំងធំ ។
 ដានី : ឥឡូវឃុំអី?
 ឆឹម : ឥឡូវដឹងឃុំអី បើខ្ញុំទៅអត់ដែលដឹងផង ។

ជានី : ស្រុកត្រាំកក់អានីង?
 ឆឹម : បា! ទៅអត់ដែលសួរគេផង ។
 ជានី : ឪពុកមីងកាត់ឈ្មោះអីទៅ?
 ឆឹម : ឪខ្ញុំឈ្មោះតាយី ។
 ជានី : ឈ្មោះអី ត្រកូលកាត់?
 ឆឹម : ដឹងអីហៅ ថា ណុប យី ដែរនឹង ។
 ជានី : ណុប យី?
 ឆឹម : ហ្នឹងហើយ ។
 ជានី : សព្វថ្ងៃកាត់នៅរស់ ឬក៏?
 ឆឹម : អត់ទេ កាត់ស្លាប់បាត់តាំងសម័យ៧៩ ។
 ជានី : អូ! បែក៧៩?
 ឆឹម : បា! រត់បាត់មង់ បាត់ខ្លួនមង់ ។
 ជានី : បាត់ឆ្នាំ៧៩?
 ឆឹម : បា!
 ជានី : ចុះម្តាយមីង?
 ឆឹម : ម្តាយខ្ញុំស្លាប់បានម៉ាឆ្នាំហើយ ។
 ជានី : កាត់ឈ្មោះអីទៅ?
 ឆឹម : ឈ្មោះ ប្រាក់ ផ្កិត ។
 ជានី : ចឹងកាត់ស្លាប់បានម៉ាឆ្នាំហើយនេះ?
 ឆឹម : បា!
 ជានី : ចុះបងប្អូនរបស់មីងបង្កើត កាត់មានប៉ុន្មាននាក់?
 ឆឹម : មាន៨នាក់ ។
 ជានី : បងប្អូន៨នាក់ ស្រីប៉ុន្មាន ប្រុសប៉ុន្មាន?
 ឆឹម : ស្រី៤ ប្រុស៤ ។
 ជានី : មីងមានបងប្អូនច្រើន ដល់ពេលមានកូនៗតែ២នាក់?
 ឆឹម : បា!
 ជានី : ស្រី៤ ប្រុស៤ ។ ចុះមីងកូនទីប៉ុន្មាន?
 ឆឹម : ខ្ញុំកូនទី២ ។

ដានី : ចុះកាលពីក្មេងៗ ម៉ែបានរៀនសូត្រអីដល់ណាដែរ?

នីម : ខ្ញុំមែនខ្ញុំក្រណាស់ ពីដើមខ្ញុំឲ្យតែបងប្អូនរៀន ខ្ញុំនៅចាំមើលតែបងប្អូននឹង អត់មានបានរៀនទេ រៀនបានតិចៗ មើលអក្ខរតិចៗ បានតិចតួច ។

ដានី : អត់បានទៅរៀននៅសាលាទេចឹង?

នីម : អត់ រៀនកាលនឹងរៀនអក្ខរកម្មចេះបានតិចតួចនឹង ។

ដានី : បាទ! រៀនអក្ខរកម្ម នៅមើលប្អូន?

នីម : មើលប្អូន ឲ្យបាយជ្រូក ខ្ញុំក្រណាស់ ម៉ែខ្ញុំនោះ ។ បងប្អូនច្រើន បងៗទៅរៀនទៅ យើង អត់ ។

ដានី : ចឹងឲ្យនៅរៀន នៅមើលប្អូនឲ្យបាយជ្រូកអីរហូតដល់ពេលណាទៅ?

នីម : ដល់ធំក្រមុំហើយ ។ ចេញអាយុ១៨ ។

ដានី : ចេញអាយុ១៨?

នីម : ហេ! មិនមែន១៨ទេ ១៩ដែរ ។

ដានី : ឆ្នាំប៉ុន្មានកាលនឹង?

នីម : ហេ! ចេញអាយុ២០ដឹង ចេញឆ្នាំ៧/៣ ។

ដានី : ឆ្នាំ៧/៣? ចឹងចេញពីដូចឆ្នាំ៧/៣?

នីម : ហេ! ចេញ៧/២ ដឹងអាយុប៉ុន្មានទេ អត់ដែលគិតផង ។

ដានី : ចេញឆ្នាំ៧/២ កាលនោះយើងយ៉ាងម៉េចបានយើងទៅ?

នីម : កាលនឹងហេ! ខ្ញុំចេញ ខ្ញុំឮគេថាដំនាន់នឹង លន់ នល់ ទម្លាក់សីហនុចុះ ហើយចលនា ។

ដានី : លន់ នល់ ទម្លាក់សីហនុ ឆ្នាំ៧/០ ?

នីម : ហ្នឹងហើយ ។

ដានី : ហើយទៅយើងយ៉ាងម៉េច បានយើងចេញ?

នីម : ចេញៗនឹកឃើញថាទម្លាក់សីហនុ ។ នឹកឃើញថា ទម្លាក់សីហនុ ឥឡូវយើងតស៊ូៗចេញទៅ ព្រៃ ។ ខ្ញុំចេញពីដូចនឹង ចេញទៅធ្វើទីពេញរហូត ។

ដានី : ចេញឆ្នាំ៧/២នឹង ដំបូងចេញទៅកន្លែងណាដែរ?

នីម : ចេញទៅមន្ទីរ ។

ដានី : ទៅមន្ទីរណា?

នីម : មន្ទីរ១៥០ ។

ដានី : កាលនឹងយើងស្ម័គ្រចេញទៅម៉េច?

ឆឹម : អត់មានអ្នកណាបង្ខំយើងទេ យើងស្ម័គ្រចិត្តទៅតែម្តង ។
 ដានី : កាលម្តងទៅក្នុងប៉ុន្មាននាក់?
 ឆឹម : ខ្ញុំ គ្នាពួកខ្ញុំចេញទៅកាលនឹង ម៉ាស្រករខ្ញុំនឹង នារីចេញទៅឡើង២០ នាក់នោះ ។
 ដានី : ២០ នាក់នោះ អាយុស្របាលៗគ្នា ហើយក៏មានបងប្អូន?
 ឆឹម : មានប្អូនខ្ញុំ មានខ្ញុំបងគេ ។
 ដានី : ចេញទៅ២០ នាក់?
 ឆឹម : ២០ នាក់ ធ្វើសង្គ្រាមស្លាប់ខ្លះ នៅខ្លះ ។
 ដានី : ដូចម្តង កាលនោះម្តងអ្នកដឹកនាំទៅ ឬក៏មានគេអ្នកដឹកនាំទៅ?
 ឆឹម : ខ្ញុំអត់មានដឹកនាំទេ ខ្ញុំចេញទៅស្ម័គ្រចិត្តរៀងៗខ្លួន អត់មានអ្នកណាដឹកនាំណា ។
 ដានី : សុទ្ធតែស្រីៗ ហើយក៏មានប្រុសខ្លះ?
 ឆឹម : ប្រុសខ្លះ នារីខ្លះ យុវជនខ្លះ នារីខ្លះ ។ ណាហ៊ានបង្ខំគេ ព្រោះអីគ្រាប់កាំភ្លើង មិនមែនដូច គ្រាប់... អត់ហ៊ានបង្ខំគេទេ ។
 ដានី : ហើយចឹងកាលនឹងឪពុកម្តាយម្តង គាត់ចង់ឲ្យយើងចេញដែរ ហើយក៏យ៉ាងម៉េច?
 ឆឹម : អត់អីទេ គាត់គ្រាន់ប្រាប់ថា ម៉ែ ឪ ខ្ញុំសុំចេញទៅតស៊ូ ។ គាត់ថា កូនឯងគិតមើល ទៅចុះឪ ម៉ែអត់ហាម អត់យាត់អីទេ ប៉ុន្តែគ្រាប់កាំភ្លើង មិនមែនគ្រាប់កំភ្លក់ទេ គាត់ប្រាប់ប៉ុន្តែនឹង ប្រយ័ត្នទៅហើយរត់មកវិញ ។ ខ្ញុំថាអត់រត់ទេ ទោះពីបាតយ៉ាងណាក៏ខ្ញុំអត់រត់ដែរ ។
 ដានី : ម្តងថាចឹង?
 ឆឹម : ហ្នឹងហើយ ។
 ដានី : ចឹងគាត់អត់ហាមយាត់?
 ឆឹម : អត់ទេ ។
 ដានី : កាលនឹងទៅតែម្នាក់ឯងទេ ចុះបងប្អូនបង្កើតអីគាត់ទៅជាមួយ?
 ឆឹម : បងប្អូនខ្ញុំចេញមុនក្រោយៗគ្នារហូត ទាំងអស់តស៊ូទាំងអស់ ។
 ដានី : ទាំង៨នាក់នឹង?
 ឆឹម : បា!
 ដានី : ចុះបងប្អូន អត់មាន ។ មានអ្នកទៅមុនម្តង?
 ឆឹម : មានដែល មើលមានប្អូនខ្ញុំចេញមុនខ្ញុំ ប្អូនប្រុស ។
 ដានី : ប្អូនប្រុស ចេញមុន?
 ឆឹម : បា!

ជានី : កាត់ចេញឆ្នាំណា?
 នីម : កាត់ចេញឆ្នាំ៧០ ។
 ជានី : ឆ្នាំ៧០ ?
 នីម : អី!
 ជានី : កាត់ចេញ ដល់ពេលហើយបន្ទាប់មក ម៉ឺនចេញឆ្នាំ៧២ ?
 នីម : បា!
 ជានី : ចឹងទាំង៨នាក់ ចេញទៅ?
 នីម : ចេញអាខ្លះចេញ៧៧ ចឹងទៅណា បន្ទាប់ៗគ្នាចឹងទៅ ។
 ជានី : ចេញទៅទាំងអស់?
 នីម : ៧៧ ៧៨ចឹងទៅ ៧៩ ។
 ជានី : ចឹងម៉ឺនចេញទៅដំបូងម៉ឺនទៅនៅមន្ទីរ១៥០ ?
 នីម : ហ្នឹង ។
 ជានី : មន្ទីរ១៥០ នឹង នៅណាទៅ?
 នីម : នៅយើងភ្នំវាលី ព្រៃដំរីរមាល ។
 ជានី : អូ! នៅនេះនឹង?
 នីម : ហ្នឹងហើយម្នីនឹង ។
 ជានី : កាលនឹងកន្លែងមន្ទីរ១៥០ នឹង មន្ទីរអីទៅ?
 នីម : មន្ទីរគេលុតដំ គេរៀនសូត្រ គេអប់រំយើង ។ យើងចេញទៅគេអប់រំយើង ខ្លាចយើងលុតអី មកវិញចឹងណា ។
 ជានី : ដូចជាអ្នកអប់រំអ្នកបង្រៀនសូត្រយើងពីណាទៅ?
 នីម : កាលនឹង អ្នកអប់រំខ្ញុំឈ្មោះបង អូ! យូរហើយ អើយ! ភ្លេចឈ្មោះបងនឹងហើយ ឈ្មោះបង សន ។ ឥឡូវទៅណាអស់ហើយទេ ។
 ជានី : កាត់អប់រំ កាត់ណែនាំយើងថាម៉េចខ្លះទៅ?
 នីម : ណែនាំយើង ចុះធម្មតានយោបាយ ។ គេណែនាំថា បើប្អូនៗមកហើយកុំរត់ទៅវិញ បើថា រត់ទៅវិញកុំមក ចឹងទេណា គេអត់បង្ខំយើងទេណា គេនិយាយចឹងដែរតើ ។ តែយើងគេ..... (ស្តាប់មិនបាន) ។
 ជានី : ណែនាំហើយ ថាមកហើយកុំទៅវិញ?

ឆឹម : ហ្នឹងហើយបើថាវាគំរោងវិញកុំមកនៅរកស៊ីចិញ្ចឹមម៉ែឪទៅ ។ គេនិយាយចឹង និយាយល្អរបស់
 គេដែរ ។ ប៉ុន្តែយើងជំនាន់នឹង ឃើញគ្នាច្រើនដែលសប្បាយដែរ មក ។
 ជានី : កាលនោះយើងមានអារម្មណ៍ថាសប្បាយ ?
 ឆឹម : អី !
 ជានី : ហើយ បងសននឹង ស្រី ហើយប្រុស ?
 ឆឹម : ស្រី ។
 ជានី : ស្រីហៅ ! ក្នុងមន្ទីរ១៥០ នឹង គ្នាច្រើនហៅ ?
 ឆឹម : គ្នារាប់រយនាក់ ។
 ជានី : សុទ្ធតែស្រី ?
 ឆឹម : សុទ្ធតែនារីទាំងអស់ ។
 ជានី : នៅក្នុងមន្ទីរ១៥០ នឹង សុទ្ធតែនារីទាំងអស់ ?
 ឆឹម : បា !
 ជានី : បងសននឹង គាត់ធ្វើប្រធាននៅនឹង ?
 ឆឹម : នឹងហើយ ។
 ជានី : ចុះម៉ឺននៅកន្លែងមន្ទីរ១៥០ នឹង បានរយៈពេលប៉ុន្មានទៅ ?
 ឆឹម : បានប្រហែលកន្លះខែ ។ គេយកទៅមន្ទីរយោធានៅយើងវត្តទូកង្កែក នៅខេត្តកំពត ។
 ជានី : នៅណាមន្ទីរយោធា ?
 ឆឹម : កាលជំនាន់ខ្ញុំ នៅវត្តទូកង្កែក ។
 ជានី : ទូកង្កែកនៅម្តុំណា ?
 ឆឹម : ឥឡូវខេត្តកំពតហើយ ។
 ជានី : ទៅធ្វើអីនៅវត្តទូកង្កែកនឹង ?
 ឆឹម : ទៅហាត់ ។
 ជានី : ហាត់យ៉ាងម៉េចខ្លះទៅ ?
 ឆឹម : ហាត់លុតជុំយើង រៀនហាត់ រៀនលូន ចូលវ៉ៃខ្នងនឹង ។
 ជានី : ស្រីៗនឹង ?
 ឆឹម : បា !
 ជានី : រៀនហាត់លូន រៀនហាត់វ៉ៃខ្នង បាញ់កាំភ្លើង បាញ់អីចឹងដែរ ?

នីម : រៀនបាញ់កាំភ្លើងចឹងទៅ គេយើងមិនបាញ់ចាំងៗទេ គេដោះគ្រាប់អីចេញ ប៉ុន្តែគេឲ្យយើង កាប់កែកាំភ្លើងទៅណា កាប់កែពេលអត់គ្រាប់នឹង គេបង្រៀនយើងនឹង ។ ហើយយើងលូន លែន លូនក្រញាំជើងភ្នែក លូនម៉ាចបំ គេហាត់យើង ។ ហើយគេលុតដំយើង ព្រលឹមឡើង គេឲ្យយើងហូបបបរ ដល់ថ្ងៃឡើងឲ្យហូបបាយ ។

ដានី : ព្រលឹមឡើងហូបបបរ ថ្ងៃឡើងហូបបាយ ?

នីម : ហ្នឹងហើយ ។

ដានី : ចុះពេលល្ងាច ?

នីម : ពេលល្ងាចហូបបាយដែរ ប៉ុន្តែគ្រាន់ថា តិចៗ គេបង្អត់ឲ្យយើងហួសម៉ោងតិច ។

ដានី : ឲ្យយើងហៅតិច ?

នីម : ឲ្យយើងហៅតិច ។

ដានី : ចឹងហាត់នឹងសុទ្ធតែស្រីៗទាំងអស់ ?

នីម : បា! សុទ្ធតែស្រីទាំងអស់ ។

ដានី : ពីណាអ្នកហាត់ ?

នីម : ពូនឹងឈ្មោះ ពូឃ្លាវៗ ហើយនឹងអីខែមៗ កាត់ចាស់ដែរហើយ ។

ដានី : កាត់អ្នកនៅណាដែរ ?

នីម : ខ្ញុំអត់ៗស្គាល់ ។

ដានី : អត់ស្គាល់ ?

នីម : អី!

ដានី : មិនហាត់រៀននៅនឹងយូរហើ ?

នីម : រៀនម៉ាខែចុះមកវិញនៅតាតែវ ។

ដានី : រៀនម៉ាខែមក ចុះមកវិញម៉ែ ?

នីម : បា!

ដានី : ចឹងគេរៀនៗហាត់លូន ហាត់បាញ់កាំភ្លើង ហាត់អី ?

នីម : ហាត់លូន ហាត់បាញ់កាំភ្លើង ហើយគេរៀបចំក្រុមៗគ្នាយើងធ្វើក្រុមទាហានលេខ១ លេខ២ ក្រុម ទាហានខ្មែរចិនទៅ ក្រុមខ្មែរក្រហមចិនទៅ គេបង្រៀនហាត់ចិន ។ ហាត់ចិនយើងធ្វើ “ហាត់/ មិត្តយើងឡើង ខ្មាំងចូលហើយ ខ្មាំងចុះមកហើយ” ។ ចឹងបើយើងហាត់ខុស ល្ងាចឡើងគេ ប្រជុំកសាងយើង ។ គេប្រជុំអប់រំ “មិត្តឯងធ្វើចិនខុសទេ ស្លាកកុំធ្វើចិន” ស្លាកកុំធ្វើចិន ដូចយើងហាត់ចិនហាត់ខុស មិនដឹងអាណាព្យាបាលខ្មាំង អាណាព្យាបាលយើង យើងវាមុនដំបូង ដល់

ល្ងាចឡើងគេអប់រំយើងថា មិត្តធ្វើចេះ ។ ដល់ស្រែកឡើងយើងធ្វើចឹង អត់អីទេ ។ ហើយគេ
ចែកកាំភ្លើងការប៉ិននឹងឲ្យយើងម្នាក់ម្នាដើមៗ ដល់នេះ ដូចគេឲ្យយើងផ្អែកនឹងដើមដូងចឹង
បើយើងស្មារតីរឹង គេយកកាំភ្លើងបាត់ ។ យកកាំភ្លើងយើងទៅបាត់ កេតិសោធន៍យើង ទៅ
បាត់កាំភ្លើងហើយ ។ ដល់បាត់កាំភ្លើងគេថា “ហ្នឹងហើយមិត្តដងប្រហែស” ថា “ប្រហែស ខ្ញុំ
ទុកនឹងមិញ” ។ ចឹងល្ងាចឡើងគេថា ធ្វើចឹងកុំធ្វើចឹង បើសិនណាខ្លាំងមក ហូបបាយកុំទុក
កាំភ្លើង ស្ដាយនៅនឹងស្នាទៅ ។ គេលុតដំយើងចឹង ។

ជានី : គេបង្គាប់?

នីម : គេបង្គាប់យើងចឹង ។

ជានី : ចុះកាលនៅមន្ទីរ១៥០ អី មានជួបតាម៉ុក ដំបូង?

នីម : តាម៉ុកថាមិនជួប ។

ជានី : កាលនៅមន្ទីរ១៥០ នឹង ជួបគាត់ដែរ?

នីម : គាត់ដើរធ្វើការរហូត ។

ជានី : ចុះគាត់មានណែនាំអីដែរ?

នីម : គាត់ណែនាំ ថាកុំឲ្យបង្អត់បាយក្មេងៗ ។

ជានី : គាត់ថាចឹង?

នីម : ហ្នឹងហើយ ឲ្យគេហូបឲ្យឆ្អែតៗ ។

ជានី : គាត់ប្រាប់ថាឲ្យហូបឲ្យឆ្អែតៗ ?

នីម : ហ្នឹងហើយ តាម៉ុកដើរតែថាចឹង ។ ប្រយ័ត្នគេរត់អស់ គាត់ប្រាប់ចឹង ។

ជានី : គាត់ប្រាប់ចឹង?

នីម : គាត់ប្រាប់ចឹង តាម៉ុកខ្ញុំនិយាយជាក់ស្ដែងចឹងម្តង ។

ជានី : ចុះមិនស្គាល់តាម៉ុកតាំងពីអង្គាល់?

នីម : ស្គាល់តាំងនៅស្រុក ។

ជានី : តាំងនៅស្រុក?

នីម : បា!

ជានី : កាលមិននៅ ក៏ធ្លាប់ឃើញគាត់?

នីម : មិនឃើញ ស្គាល់តាំងប្រពន្ធគាត់ កូនចៅគាត់ស្គាល់ទាំងអស់ ។

ជានី : ស្គាល់តាំងប្រពន្ធ កូនចៅគាត់ស្គាល់ទាំងអស់?

នីម : ចា! ប៉ុន្តែគ្រាន់តែយើងមិនដែលទៅមកជិតជិត គ្រាន់ថាស្គាល់គាត់ទាំងអស់ ស្គាល់ប្រពន្ធកូន គាត់ ។

ដានី : តាម៉ុកគាត់នៅភូមិ?

នីម : គាត់នៅភូមិត្រកាប ។

ដានី : ភូមិត្រកាប?

នីម : ឃុំត្រពាំងធំដែរ ។

ដានី : ឃុំត្រពាំងធំជាមួយដែរ ជិតភូមិរបស់ម៉ីងដែរ?

នីម : ហេ! ឆ្ងាយដែរ ។

ដានី : ប៉ុន្តែគាត់នៅ ម៉ីងស្គាល់គាត់តាំងពីមិនទាន់តស៊ូម៉េច?

នីម : ចា!

ដានី : កាលមិនទាន់តស៊ូ តាម៉ុកគាត់ធ្វើអីកេ?

នីម : តាម៉ុក មិនទាន់តស៊ូ គាត់ធ្វើស្រែចំការដូចយើងចឹង ។

ដានី : ធ្វើស្រែចំការ?

នីម : ធ្វើស្រែដូចយើងចឹង ។

ដានី : ចុះគាត់មានប្អូនលោក ឬស្រីអីដែរ?

នីម : ហេ! មិនដឹងម៉េច គាត់បង់ខ្ញុំយូរណាស់ ។

ដានី : អូ! គាត់អាយុច្រើន?

នីម : ចា! គាត់អាយុច្រើន ។

ដានី : ចុះប្រពន្ធគាត់?

នីម : ប្រពន្ធគាត់ស្លាប់យូរហើយ ស្លាប់តាំងនៅបាត់ដំបងនោះ ។

ដានី : ប្រពន្ធគាត់ឈ្មោះអីកេ?

នីម : ឈ្មោះយាយអីទេ ខ្ញុំភ្លេចហើយ វាបែកគ្នាយូរហើយ ភ្លេចហើយ មិនដឹងឈ្មោះអី ។

ដានី : ភ្លេចហើយ ប៉ុន្តែការនៅស្រុកស្គាល់ច្បាស់?

នីម : ស្គាល់ ឈ្មោះយាយអី ឈ្មោះអីអីទេ ខ្ញុំភ្លេច ។

ដានី : ចុះយាយចែម?

នីម : យាយចែមៗស្គាល់ ។

ដានី : យាយចែមស្គាល់ៗគាត់ពីអង្គល់?

នីម : ស្គាល់គាត់យូរហើយ តាំងចំបក់ធ្វើស្រែជាមួយគ្នាផង តស៊ូ ។

ជានី : តស៊ូកាលមីងនៅមន្ទីរ១៥០ អីនឹង ក៏ជួបគាត់ដែរ?
 ឆឹម : បា! ស្គាល់ៗយូរ គាត់ធ្វើប្រធានមន្ទីរ ប្រធានអីដែរនឹង ។
 ជានី : ... (សម្លេងឡោយ) នៅណា?
 ឆឹម : យាយចែមៗគាត់នៅខាងនេះទេ ម៉ុនេះបាត់ដំបងនេះ កាលនឹង ។
 ជានី : អត់ទេ កាលពីតស៊ូ កាលពីនៅនៅព្រៃវិវារមាល?
 ឆឹម : នៅព្រៃវិវារមាល គាត់ប្រធានមន្ទីរៗ ប៉ុន្តែមន្ទីរគាត់មន្ទីរអី មានមន្ទីរប្រើន ។
 ជានី : អូ! នៅក្នុងវិវារមាលមានមន្ទីរប្រើន?
 ឆឹម : ហ្នឹងហើយ ។
 ជានី : ប៉ុន្តែដែរជួបគាត់ដែរ?
 ឆឹម : ដែរ ។
 ជានី : ចឹងមីងស្គាល់គាត់ៗ ស្គាល់មីងដែរអត់?
 ឆឹម : ដឹងម៉េចគាត់ភ្លេច ប៉ុន្តែខ្ញុំស្គាល់គាត់ ។
 ជានី : ហើយគាត់អ្នកភូមិនៅក្បែរនេះដែរ ហើយក៏ឆ្ងាយ?
 ឆឹម : គាត់នៅមុននឹងដែរ ប៉ុន្តែមិនដឹងនៅភូមិអី ប៉ុន្តែខ្ញុំស្គាល់ និយាយបងចែមខ្ញុំស្គាល់តើ មិនមែន
 មន្ទីរតែមួយណា មន្ទីរប្រើន ។
 ជានី : កាលនឹងមន្ទីរគេធ្វើអីខ្លះទៅ?
 ឆឹម : មន្ទីរគេនៅចុះអប់រំតាមមូលដ្ឋាន ។
 ជានី : អប់រំតាមមូលដ្ឋាន?
 ឆឹម : បា!
 ជានី : ភាគច្រើនអប់រំតាមមូលដ្ឋាន?
 ឆឹម : បា!
 ជានី : ដូចយាយចែមអីគាត់ខាង?
 ឆឹម : ហ្នឹងហើយ ។
 ជានី : តែមន្ទីរ១៥០ របស់មីង?
 ឆឹម : ខាងយោធា មន្ទីរនឹងទទួលចឹងមន្ទីរដូចកន្លែងខ្ញុំថា គេព្យាយាមអីហាត់ទាហានល្អន ទាហានអី
 គេជញ្ជូនទៅនឹងទៀត ។
 ជានី : ចុះតាទិតអីមីងស្គាល់ដែរ?
 ឆឹម : ចឺមិនស្គាល់ ។

ជានី : កាត់នៅភូមិត្រពាំងធំដែរ?
 ឆឹម : ត្រពាំងធំដែរ ។
 ជានី : ស្គាល់កាត់តាំងពី?
 ឆឹម : ប្រពន្ធភាទិតនេះនឹង បួនតាម៉ុក ។
 ជានី : បួនតាម៉ុក?
 ឆឹម : អី!
 ជានី : ភាទិតស្គាល់ម៉ែទេ?
 ឆឹម : មីមិនស្គាល់ ។
 ជានី : កាត់ស្គាល់ដែរ?
 ឆឹម : ស្គាល់តើ យាយកេន ។
 ជានី : ស្គាល់កាត់ពីអង្គាល់ តាំងពីពេលនឹងមក?
 ឆឹម : អី! ស្គាល់យូរហើយ យាយកេន ។
 ជានី : ស្គាល់តាំងពីនៅស្រុកមែន?
 ឆឹម : បា! ដូចតាម៉ុកចឹង ស្គាល់តាំងពីនៅស្រុក ។
 ជានី : ចុះពេលតស៊ូនឹង ភាទិត កាត់តស៊ូដែរអត់?
 ឆឹម : តស៊ូតើ ។
 ជានី : កាត់តស៊ូដំរីរមាលដែរ?
 ឆឹម : អត់ទេ កាត់ចេញៗកងទ័ព ។
 ជានី : កាត់ចេញកងទ័ព?
 ឆឹម : ចេញមកមុនខ្ញុំ កាត់ចេញតស៊ូមុនយូរហើយ ភាទិតនឹងនោះ ។
 ជានី : ចុះយាយកេន?
 ឆឹម : យាយកេន កាត់តស៊ូដែរ ប៉ុន្តែគេតស៊ូសំណត់នៅផ្ទះ ។
 ជានី : កាត់តស៊ូសំណត់នៅផ្ទះ?
 ឆឹម : ចឹងហើយបានចេញមកទាំងអស់គ្នានឹង៧/៩ ។
 ជានី : ចឹងម៉ែងហាត់អីរយៈពេលម៉ាខែ គេឲ្យឡើងសមរភូមិនៅតាកែវ?
 ឆឹម : នៅកង ។
 ជានី : ឡើងទៅយ៉ាងម៉េចទៅ ម៉ែងរៀបចំកងយ៉ាងម៉េច កាលនឹងនៅក្នុងកងអី?

ឆឹម : ឡើងទៅមុនដំបូងគេរៀបចំយើងមុនដំបូង គេឲ្យយើងធ្វើត្រង់សេរីៗ កាត់ម៉ាឡាវែរទេះភ្លើងខាង
 ជើងតាកែវនឹង ។
 ដានី : កន្លែងណា ?
 ឆឹម : ខាងជើងតាកែវ ។
 ដានី : ខាងជើងតាកែវ ខាងជួរមកអង្គការសោម ?
 ឆឹម : លិចទេ មកអង្គការសោមលិចវិញ ។
 ដានី : ខាងជើងមូលារិញ ?
 ឆឹម : ខាងយើងនៅនេះនឹង នៅអង្គជួរក្នុងអីនឹង អូររំចេក ។
 ដានី : គេឲ្យយើងដឹកត្រង់សេរី ?
 ឆឹម : ដឹកត្រង់សេរី នៅត្រង់សេរីឆ្ងាយមួយយុទ្ធជន ។ ត្រង់សេរីយុទ្ធជនប្រហែល៣០ ម៉ែត្រ
 ត្រង់សេរីនាវិមួយ គេឆ្ងាយមួយ ។
 ដានី : ចឹងយុទ្ធជននៅ៣០ ម៉ែត្រនៅពីមុខ នាវីនៅពីក្រោយ ?
 ឆឹម : អត់ទេ នៅទីនឹងគ្នាចឹង ។
 ដានី : ចឹងអី!យុទ្ធជន ?
 ឆឹម : យុទ្ធជនម៉ាត្រង់សេរី នាវីម៉ាត្រង់សេរី ។
 ដានី : គ្នាប៉ុន្មាននាក់ក្នុងម៉ាត្រង់សេរី ?
 ឆឹម : ៣ ។
 ដានី : ម្នាក់៣នាក់ ?
 ឆឹម : បា !
 ដានី : ម៉ាត្រង់សេរី៣នាក់ មាននាវីទាំង៣ ហើយក៏មានយុទ្ធជននៅជាមួយ ?
 ឆឹម : អត់ទេនាវី អត់មានឲ្យប្របូកប្របល់ទេ ។
 ដានី : កាលនឹងមិននៅកងអី គេហៅកងអី វ៉ែរអី ?
 ឆឹម : ខ្ញុំនៅកង៤៥ ។
 ដានី : កង៤៥ វ៉ែរ ?
 ឆឹម : នៅកងវ៉ែរកាលនឹងគេហៅវ៉ែរក-៤ ។
 ដានី : វ៉ែរនឹងវ៉ែរនាវីដែរ ?
 ឆឹម : ហ្នឹងហើយទៅចូលរួមជាមួយគេ វ៉ែរក-៤ ចូលរួមជាមួយខាងយុទ្ធជន ។
 ដានី : ចឹងកាលនឹងប្រធានគេឈ្មោះអី ?

ឆីម : ប្រធានវរៈខាងយុទ្ធជនអី ខាងខ្ញុំ?
 ដានី : ខាងមីង ។
 ឆីម : ខាងខ្ញុំឈ្មោះ បងរ៉ូ ។
 ដានី : កាត់អ្នកស្រុកណា?
 ឆីម : នៅ១០៦ ។
 ដានី : ១០៦?
 ឆីម : នៅកំពត ។
 ដានី : ១០៦ខាងអី ខាងអង្គរជ័យខាងអីនឹង?
 ឆីម : ហ្នឹងហើយម្តុំអស់នឹងហើយ ប៉ុន្តែមិនដឹងនៅស្រុកអី ។
 ដានី : នៅ១០៦ កាលនឹងមីងគេមានឲ្យធ្វើប្រធានអីដែរ?
 ឆីម : ខ្ញុំគេឲ្យធ្វើកាលចូលមុនដំបូង គេឲ្យយើងធ្វើត្រង់ទិសៗ អត់ដឹង គេឲ្យកាន់កង៥០ ។
 ដានី : កាន់កង៥០ ?
 ឆីម : កង៥០ គ្នា៥០ នាក់ អត់មានខ្លះអីមួយនៅសមរភូមិ ។
 ដានី : អូ! ម៉ាពេញម៉ង់ ៥០ នាក់នឹង?
 ឆីម : ហ្នឹងម៉ាពេញ បើថាម៉ាក្រុម១២ៗ ពេញម៉ង់ ។
 ដានី : កាលនឹងមីងបញ្ជាយ៉ាងម៉េច ពេលយើងកង៥០...(សម្លេងឡោយ) ?
 ឆីម : អី! អត់មានទៅ យើងមានហាត់ណា ទៅដល់សមរភូមិ ។
 ដានី : ទៅដល់សមរភូមិ យើងបញ្ជាកងហា បញ្ជាកូនចៅយ៉ាងម៉េចខ្លះ ពេលវ៉ៃ?
 ឆីម : បញ្ជាអី យើងមានបញ្ជាអី អត់គ្រាន់យើងនៅនឹងប្រធានត្រង់សេរ គ្រាប់ប្រាប់ថាប្រយ័ត្ន ។
 ដានី : គ្រាន់ប្រាប់ថាប្រយ័ត្ន?
 ឆីម : អី! ប្រយ័ត្នណា ប្រយ័ត្នខ្លាំងមកកុំដេកៗយាមដើរម្តងម្នាក់ យើងដើរប្រាប់ត្រង់សេរយើង
 ចឹង ។ ម៉ាកងហា៣ ត្រង់សេរចឹងទៅ ។
 ដានី : ម៉ាកងហា៣ ត្រង់សេរចឹងទេ?
 ឆីម : អី! ៣ត្រង់សេរ ដើរប្រាប់ ប្រយ័ត្ន មិត្តប្រយ័ត្នខ្លាចខ្លាំងមកកុំនាំគ្នាសំរាន មានមួយសំរាន
 មួយ ម៉ាយប៉ុន្តែយាម២ដងម្នាក់ដល់ភ្នំក៏បានដែរ យើងមានថាអីគ្រាន់ប្រាប់ប្រយ័ត្ន ខ្លាចថា
 ស្លាប់នឹងណា ។
 ដានី : ចឹងឆ្នាំ៧០ ប៉ុន្មាន ៧៣ ៧២ នៅពេលវ៉ៃតាវ៉ៃនឹង?
 ឆីម : ចុង៧៣ ។

ជានី : ព្រោះកាលនឹងយើងចូលឆ្នាំ៧/២ ?
 ឆឹម : បា!
 ជានី : ៧/២ ដល់ពេលចុង៧/៣ ?
 ឆឹម : ចុង៧/៣ វ៉ៃតាកែវ ។
 ជានី : វ៉ៃតាកែវ ?
 ឆឹម : ខ្ញុំ វ៉ៃនៅតាកែវបានម៉ាឆ្នាំ ។
 ជានី : ត្រៀមនៅត្រង់សេរីនឹងបានម៉ាឆ្នាំ ?
 ឆឹម : បានម៉ាឆ្នាំ ប៉ុនមិនមែនទេ យើងផ្លាស់គ្នាណា ។
 ជានី : ផ្លាស់គ្នាម៉េច ?
 ឆឹម : ម៉ាអាទិត្យផ្លាស់គ្នាម្តង ហើយក៏៣ថ្ងៃចឹង ។
 ជានី : បានខាងក្រោយម៉ាសារ វ៉ៃជាមួយទាហាន ?
 ឆឹម : វ៉ៃជាមួយទាហាន ។
 ជានី : ដល់ពេលគេវ៉ៃបានតាកែវនៅពេលណា ៧/០ ប៉ុន្មាន យើងវ៉ៃបានតាកែវ ?
 ឆឹម : ទេ! វ៉ៃតាកែវ មិនដឹង៧/០ ប៉ុន្មានទេ កាលនឹងខ្ញុំមានទានវ៉ៃមានទានបែកតាកែវណា ខ្ញុំផ្លាស់
 ទៅភ្នំជិន ។
 ជានី : ដល់ពេលវ៉ៃអត់ទានបែកទេ មិនផ្លាស់ទៅភ្នំជិនវិញ ?
 ឆឹម : បា! ទៅត្រៀមនៅភ្នំជិននោះ ។
 ជានី : ទៅត្រៀមនៅភ្នំជិនវិញ ?
 ឆឹម : ត្រៀមយួន ។
 ជានី : វ៉ៃកើត ទៅត្រៀមខាងទល់ដែនយួនវិញ ?
 ឆឹម : បា!
 ជានី : អូ! ទៅចឹងវិញ ?
 ឆឹម : គេដកទៅនឹងវិញ ។
 ជានី : គេដកទៅប៉ុន្មានទៅ ?
 ឆឹម : ដកទៅនាវីទាំងអស់ ។
 ជានី : នាវីទាំងអស់ ?
 ឆឹម : បា! ដកទៅនឹងទាំងអស់ ។
 ជានី : កាលនឹងនាវីប៉ុន្មាន ?

ឆឹម : នារីម៉ាកងវ៉ែរ ។
 ដានី : ម៉ាកងវ៉ែរសេនាធំ ហើយសេនាតូច?
 ឆឹម : គ្នាកាលនឹង សេនាតូចទេ ៣០០ នាក់ ។
 ដានី : វ៉ែរសេនាតូចរបស់ ម៉ែនិយាយថាឈ្មោះ រ៉ូ មិញនឹង?
 ឆឹម : ហើយដល់មកភ្នំដិន បងខា នឹង ឡើងកងវ៉ែរម្តង ។
 ដានី : បងខា នៅណា?
 ឆឹម : បងខា នៅខាងកាលពីដើមគេហៅស្រុក១០៧ ។
 ដានី : ស្រុក១០៧?
 ឆឹម : ប៉ា!
 ដានី : ខា ប្រពន្ធតាមុតនឹង?
 ឆឹម : មិនមែនទេ ។
 ដានី : ខា មួយណាទៅ?
 ឆឹម : ខា នឹងធាត់ ខ្មៅ នៅយើងតាកែវដែរ នៅអូរសោម ។
 ដានី : នៅតាកែវ?
 ឆឹម : អី! ហ្នឹងដល់មកនៅភ្នំដិននៅជាមួយបងខា នឹងម្តង ។
 ដានី : ចឹងបងខា នឹងកងវ៉ែរ?
 ឆឹម : ប៉ា!
 ដានី : ហើយចុះម៉ែន?
 ឆឹម : ខ្ញុំនឹងគេឲ្យឡើងកងវយហើយ ។
 ដានី : ឡើងកងវយនឹង នៅជិតអនុវ៉ែរដែរ អត់ទេ?
 ឆឹម : កងវយ វ៉ែរគេមានអនុ មានបញ្ជាគេ ។
 ដានី : បាទ! មានបញ្ជា ដល់ពេលនេះ ម៉ែនកាន់កងវយ?
 ឆឹម : ប៉ា!
 ដានី : កងវយអនុសេនាធំ?
 ឆឹម : កងវយ ១០០ នាក់នឹងឯង ។
 ដានី : ពេលនឹងម៉ែននៅភ្នំដិននឹង នៅកន្លែងណា?
 ឆឹម : នៅត្រឹមនៅកន្លែងស្អីគេ ហួសភ្នំដិនតិច វ៉ត្តពោធិ៍រោង ។
 ដានី : វ៉ត្តពោធិ៍រោង?

ឆឹម : ហ្នឹងហើយ ។
 ដានី : កាលម៉ឺននៅក្មេង នៅធ្វើទាហាន យើងដាច់ខាត យើងក្លាហាន?
 ឆឹម : អី! ខ្ញុំនៅក្មេង ។
 ដានី : យើងអត់ខ្លាច?
 ឆឹម : អត់ខ្លាចឆាប់ ។
 ដានី : អត់ខ្លាចសមរភូមិ?
 ឆឹម : អត់ខ្លាចឆាប់ទេ ។
 ដានី : អត់ខ្លាចទេ?
 ឆឹម : អត់ យើងដឹងម៉េច ។
 ដានី : កាលនឹងយើងដូចក្លាហានម៉ឺន ។ ចុះឥឡូវម៉ឺននៅក្លាហានទៀតទេ?
 ឆឹម : ហើ! ឥឡូវខ្ញុំអត់ទេ អត់ចេះខ្លាចអីដឹង ធ្វើការខ្ញុំ អត់ទេ ខ្មោចរ៉ាន់ខ្ញុំអត់ចេះខ្លាច ។
 ដានី : ភាគច្រើនស្រីៗខ្លាចខ្មោច?
 ឆឹម : អត់ទេ ខ្ញុំ ។
 ដានី : តែម៉ឺនអត់ខ្លាច?
 ឆឹម : អត់ទេ ។
 ដានី : ចឹងនៅភ្នំដីននីង នៅបានរយៈពេលប៉ុន្មាន?
 ឆឹម : នៅភ្នំដីនបានម៉ាឆ្នាំៗ អីដ្ឋាស់មកបាត់ដំបង ។
 ដានី : ចឹងមើលនៅភ្នំដីនឆ្នាំណា ពេលដែលវែតាកែវឆ្នាំ៧៣?
 ឆឹម : ៧៣ ៧៤ ៧៥ ។
 ដានី : ៧៥ ដល់ពេលយើងបានជ័យជំនះហើយ?
 ឆឹម : ហ្នឹងហើយ ជ័យជំនះហើយ អីដ្ឋាស់មកបាត់ដំបងនឹង ។
 ដានី : អត់ទេស្រែអំបិលទេ?
 ឆឹម : ដ្ឋាស់មកបាត់ដំបងនឹង ។ អី! និយាយចឹងហួស ដល់នេះមកស្រែអំបិល ។ ដ្ឋាស់មកស្រែអំបិល ។
 ដានី : ចឹងពេលជ័យជំនះឆ្នាំ៧៥នឹង ដ្ឋាស់មកស្រែអំបិល?
 ឆឹម : ហ្នឹងហើយមកស្រែអំបិលៗ បានយូរដែរនឹង ។
 ដានី : អូ! បានយូរដែរ?
 ឆឹម : ហ្នឹងហើយ ។

ដានី : កាលនឹងពេលបានជ័យជំនះហើយ ដ្ឋានមីនមកស្រែអំបិល?
 ឆឹម : បា!
 ដានី : ពិណដ្ឋានមក?
 ឆឹម : អី ។
 ដានី : អីណា?
 ឆឹម : អីយើង អីម៉ុក ។
 ដានី : តាម៉ុក?
 ឆឹម : បា!
 ដានី : ប៉ុន្តែកាលនឹងមីនហៅតាត់អីៗ ?
 ឆឹម : បា!
 ដានី : ហៅអី កាលនោះតាត់ស្គាល់មីនច្បាស់ដែរ?
 ឆឹម : មីនស្គាល់ ។
 ដានី : តាត់ខុសៗហ៍និយាយជាមួយដែរ?
 ឆឹម : អី! ស្អីៗ ច្រើនតាត់តាមខ្ញុំ ។
 ដានី : តាត់ថាម៉េច?
 ឆឹម : ចុះយើងវាចាស់ទុំជាងគេ.... ។
 ដានី : តាត់ទុកចិត្តអី?
 ឆឹម : តាត់ទុកចិត្តយើងដែរនឹង ។
 ដានី : តាត់ទុកចិត្ត ចឹងទៅតាត់ដ្ឋានមកស្រែអំបិល?
 ឆឹម : ដ្ឋានមកស្រែអំបិល ។ ដល់នេះធ្វើអំបិលបាន ហេ!មិនដឹងបានប៉ុន្មានឆ្នាំទេ បានយូរដែរ ។
 ដល់៧៨ បានមកដ្ឋានមកបាត់ដំបង ។
 ដានី : បាទ! ចឹងនៅស្រែអំបិល មីននៅកន្លែងណាស្រែអំបិល?
 ឆឹម : ខ្ញុំនៅស្រែអំបិលកែប ។
 ដានី : ស្រែអំបិលកែប?
 ឆឹម : នៅកែវក្រសាំង ។
 ដានី : នៅកែវក្រសាំង?
 ឆឹម : បា!
 ដានី : នៅស្រែអំបិលនឹង ស្រែអំបិលរបស់ភូមិភាគ ឬរបស់រដ្ឋ?

ឆឹម : កាលជំនាន់នឹង ដឹង ពួកគេថាស្រែអំបិល ។
 ជានី : ស្រែអំបិលមាន២ កាលនឹង ក្រែងស្រែអំបិល ?
 ឆឹម : អូ! ខ្ញុំនៅស្រែអំបិលភូមិភាគនិរតីទេ អត់ដល់រដ្ឋទេ ។
 ជានី : អត់ មិនមែនរបស់មជ្ឈិមរបស់រដ្ឋទេ?
 ឆឹម : អត់ទេ ខ្ញុំនៅភូមិភាគ ។
 ជានី : កាលនឹងមិនក្តាប់នៅស្រែអំបិលនឹង ប្រធាន?
 ឆឹម : ប្រធានគេដែលនឹង ប៉ុន្តែវាតូចជាងគេ ។
 ជានី : ប្រធានបន្តបន្ទាប់ៗ គេដែរ?
 ឆឹម : បា!
 ជានី : មានគេធំជាងមីង?
 ឆឹម : មាន ។
 ជានី : ពិណគេឈ្មោះអី អ្នកធំ?
 ឆឹម : កាលនៅស្រែអំបិល បងយឹម ។
 ជានី : បងយឹម?
 ឆឹម : បា!
 ជានី : បងយឹម គាត់អ្នកនៅណា?
 ឆឹម : គាត់នៅនឹង នៅ១០៧/ដែរ នៅខាងត្បូងតាកែវ ។
 ជានី : ស្រុកទ្រាំង ហើយមិនមែនទេ?
 ឆឹម : គាត់នៅស្ទឹងគេ ព្រៃស្ទឹង ។
 ជានី : ព្រៃស្ទឹង?
 ឆឹម : ស្ទឹង ភូមិព្រៃស្ទឹង ។
 ជានី : ភូមិព្រៃស្ទឹង?
 ឆឹម : អី! ដឹងមានឈ្មោះព្រៃស្ទឹងអត់ នៅខាងត្បូងតាកែវ ។
 ជានី : មានៗ ប៉ុន្តែខ្ញុំអត់ចាំថាភ្នំស្រុកអី?
 ឆឹម : អី! បងយឹម គាត់នៅនឹង ។
 ជានី : គាត់...(សម្លេងខ្សោយ) ?
 ឆឹម : បា!
 ជានី : ហើយបន្ទាប់មកមីង?

នីម : បា!

ដានី : ទៅនៅនឹង ការធ្វើអំបិលយ៉ាងម៉េចខ្លះ ហើយបានអំបិលយើងយកមកកន្លែងណា?

នីម : អំបិលដើរចែកតាមសហករណ៍ តាមអីក្របមុខ ។

ដានី : ចែកតាមសហករណ៍?

នីម : បា!

ដានី : ចែកតាមសហករណ៍នេះ អំបិលនឹងយកមកពីខាងកំពត ខាងកែប?

នីម : ហ្នឹងហើយកាត់តាម ចែកតាមសហករណ៍ ។

ដានី : យើងធ្វើហើយ យើងដឹកឲ្យគេ?

នីម : ធ្វើហើយ ដឹកចែកប្រជាជន ពួកខ្ញុំ ។

ដានី : មិនអាចជម្រាបប្រាប់ខ្ញុំថា របៀបគេធ្វើអំបិលនឹង គេធ្វើម៉េចទៅ?

នីម : គេធ្វើអំបិល គេបុក មានស្រែគេប្រហែល៣០ម៉ែត្រ៤ជ្រុងនឹង ៤-៦ ១០-២០ ម៉ែត្រ ដាក់ដង្កើចឹងទៅ ។ អាស្រែនេះ គេបុកដីឡើងរាបៗចឹងហើយ គេដឹក ។ អូ!និយាយមុនដំបូង គេដឹកប្រឡាយខាងៗអមចឹងទៅណា អមស្រែចឹងទៅ ។ ប៉ុន្តែមិនមែនស្រែមួយ ប្រឡាយមួយទេ ស្រែ៤-១០ មានប្រឡាយជុំវិញចឹងណា ។ ហើយគេបុកៗអង្កប់នឹង សារទៅ សារមកអានឹងហាលៗទឹកហើយណា ។ ទឹកបូមទឹកតាមកាច់នឹង បូមយកមកៗហាលទី១នឹងទៅ ។ ហាលហើយគេមានជញ្ជីងគេថ្លឹង ។

ដានី : ជញ្ជីងគេថ្លឹងៗម៉េច?

នីម : ថ្លឹងទឹកនឹងៗហើយ វាត្រូវលេខ ។ បើថ្លឹងហើយ វាលេខនឹងត្រូវដាក់បង្គុលចូលអាទី២នេះ ។ ចូលអាទី២នឹង តែម៉ាអាទិត្យ អំបិលដុះ ។

ដានី : ម៉ាអាទិត្យអំបិលដុះ?

នីម : ដុះហើយ ។

ដានី : ចឹងម៉ាអាទិត្យ យើងបានកើប ហើយអត់ទេ?

នីម : បាន ។ ស្អាតណាស់ អំបិលក្រាបធ្វើ មិនពិបាកធ្វើណា សស្កុយ(ស្កុះ) ។ បើអំបិលស្អាត ជាងគេ អំបិលអង្ករស្អាតណាស់ ។

ដានី : ចុះ...(សម្លេងឡោយ) ?

នីម : មាននាវី៣០០-៤០០នាក់ ៤០០នាក់ កាយយកមកទាំងអស់ធ្វើអំបិល ។

ដានី : ដែលអ្នកមកភ្នំដិន មកធ្វើអំបិលទាំងអស់?

នីម : បា!

ដានី : ចឹងប៉ុន្មានវ៉ុននឹង នៅនឹងទាំងអស់?

ឆឹម : បា!

ដានី : ម៉ាវ៉ុននឹងនៅនឹងទាំងអស់?

ឆឹម : ទាំងអស់ ។

ដានី : ចុះបងខា បាប្រធានវ៉ុននឹង អត់បានធ្វើទេ?

ឆឹម : មកធ្វើអំបិលទាំងអស់គ្នានឹង ។

ដានី : មកធ្វើ?

ឆឹម : មកតើ ។

ដានី : ប៉ុន្តែមកដល់នឹង បងខាទាំង តូចជាងបង?

ឆឹម : អូ!បងខា មកដែរ ប៉ុន្តែតូចជាងបងយើម ។

ដានី : ចឹងក្រោយមក បងខា នឹង តូចជាងមីងវិញ?

ឆឹម : បា!

ដានី : គាត់មកដែរ ។ ចឹងអ្នកនៅភ្នំដិន មកទាំងអស់?

ឆឹម : មកទាំងអស់ ។

ដានី : ចុះបងយើម នឹង កាលនៅភ្នំដិន គាត់នៅនឹងដែរអត់ទេ?

ឆឹម : បងយើម គាត់នៅភ្នំដិន គាត់នឹងកាលបែកនេះហើយ ពូគាត់យកគាត់មកការនៅភ្នំពេញ ។

ដានី : ការនៅភ្នំពេញ?

ឆឹម : ហ្នឹងហើយ ។

ដានី : ការជាមួយពីណាគេ?

ឆឹម : ការជាមួយប្តីគាត់ ឈ្មោះពូ ហ្ន៎ ចិន ។

ដានី : ពូហ្ន៎ ចិន?

ឆឹម : ប៉ុន្តែខ្សែចិន ។

ដានី : ពូហ្ន៎នឹង គាត់ធ្វើអីគេ?

ឆឹម : ដឹងស្អីគេ អ្នកណាដឹងធ្វើស្អីគេ សស្កុះ ហើយដល់ការហើយបានគាត់យកមកទូនៅស្រែ អំបិលនឹងវិញ ។

ដានី : ស្រែអំបិល ចុះពូហ្ន៎ ធ្វើអីគេ?

ឆឹម : ពូហ្ន៎នឹង គាត់នៅភ្នំពេញទៅ ។

ដានី : គាត់នៅភ្នំពេញ ប៉ុន្តែបងយើម នឹងមកស្រែអំបិល?

ឆឹម : បា!
 ជានី : ចឹងការហើយបែកគ្នា អត់នៅជុំគ្នា?
 ឆឹម : អី! ពួកខ្ញុំបានការហើយ សុទ្ធបែកគ្នា ។
 ជានី : អូ! ចឹងមីងការឆ្នាំណា?
 ឆឹម : ខ្ញុំការ៧៨ ។
 ជានី : ការ៧៨ កាលនៅស្រែអំបិលអត់ទាន់បានការទេ?
 ឆឹម : នៅទេ ។
 ជានី : បងយីម នឹង គាត់ការហើយ?
 ឆឹម : ការហើយៗ ប្តីគេមក គេសុទ្ធតែសំពះជំរាបសួរគ្នា ប្តីប្រពន្ធគេ ។
 ជានី : ចឹងតាម្យ៉ាង យកគាត់ទៅការនៅភ្នំពេញ?
 ឆឹម : បា!
 ជានី : ពេលបែកភ្នំពេញឆ្នាំ៧៥ ជ័យជំនះហើយការ?
 ឆឹម : គេការ យកគាត់ទៅការ ។ ធាត់ដែរ ការហើយបានប្រហែលម៉ាខែបានគាត់មកនៅស្រែ
 វិញ ។
 ជានី : ចឹងមីងនៅស្រែអំបិលបានយូរដែរ?
 ឆឹម : នៅយូរដែរនឹង ។
 ជានី : កាលនៅស្រែអំបិលម៉េចដែរ សប្បាយដែរ ហើយក៏យ៉ាងម៉េច?
 ឆឹម : អត់អីទេ សប្បាយ ពួកខ្ញុំអត់ចេះពិបាកសោះ ។
 ជានី : អត់ចេះពិបាក?
 ឆឹម : អត់ចេះអត់បាយទៀត ។
 ជានី : ចឹង កាលនឹងយើងធ្វើការអីយ៉ាងម៉េច ហាត់ដែរ?
 ឆឹម : ខ្ញុំ អត់ទេ ធ្វើការធម្មតា ពេលហាត់ឈប់ទៅ គ្មានអ្នកណាបង្ខំយើង ។
 ជានី : ចុះកូនចៅមីង?
 ឆឹម : ដូចតែគ្នានឹង ។
 ជានី : អត់មានបង្ខំ?
 ឆឹម : អត់ទេ ។
 ជានី : ចុះហូបបាយ ហូបគ្រប់គ្រាន់ អត់ខ្វះខាត?
 ឆឹម : អត់អីទេ អីស្រែក អ្នកស្រែអំបិលឲ្យហូបបាយ អត់ឲ្យហូបបរហូបអី ។

ដានី : តាម៉ុកគាត់ប្រាប់ថា អ្នកស្រែអំបិលឲ្យហូបបាយ ?

ឆឹម : គាត់ថាឲ្យវាហូបបាយ ធ្វើអំបិលហត់ណាស់ៗ អត់មានឲ្យស៊ីបបរទេ ប្រាប់សេដ្ឋកិច្ចចឹង ។

ដានី : សេដ្ឋកិច្ចមកពីណា ?

ឆឹម : សេដ្ឋកិច្ចយើងនៅឃ្លីង ប៉ុន្តែគ្រាន់ចាត់តាំងឲ្យបែកអង្ករ បែកអីនឹង ។

ដានី : ចុះកាលនឹងមីងបានធ្វើទស្សនកិច្ចនៅណាខ្លះដែរ ?

ឆឹម : ខ្ញុំ អត់ដែលបានដើរទៅណាទេ ។

ដានី : អត់ដែលបានមកភ្នំពេញ មកលេងភ្នំពេញ ?

ឆឹម : អត់ទេ បើថារៀននៅនឹងកន្លែង ។

ដានី : រៀននៅណា នៅស្រែអំបិល ?

ឆឹម : រៀននៅកែប ។

ដានី : ពីណាក៏ទៅបង្រៀន ?

ឆឹម : កាលនឹង រៀនអី ។

ដានី : តាម៉ុក ពីណាទៀត ?

ឆឹម : អ៊ីក៏បង្រៀន ហើយគាត់គួរគាត់ មានអ្នកណាមានតែមានអី ហើយនិរសាគាត់ទៅ ។ អី គាត់ ទៅបង្រៀនញឹកដែរ ។ ហើយប្រធានវៈគេរៀនតាមជាន់ថ្នាក់ចំណេះ ។ ប្រធានវៈគេ បង្រៀនយើងទៅ ។

ដានី : ស្គាល់ពូរេត និរសាតាម៉ុកដែរអត់ ? រេតគាត់នៅឈើទាលជ្រូនេះ ?

ឆឹម : ដូចភ្លេចហើយ បែកគ្នាយូរហើយ បែកគ្នាឡើង៣០ ៤០ឆ្នាំហើយ ។

ដានី : គាត់នៅឈើទាលជ្រូនយើង នៅវាលវែងនេះ ។

ឆឹម : បា! បានស្គាល់ ដល់តែឃើញមុខម្តង ខ្ញុំ ។

ដានី : គាត់ធ្លាប់ធ្វើនិរសាឲ្យតាម៉ុក ។

ឆឹម : បា!

ដានី : ចឹងតាម៉ុកគាត់ទស្សនាទៅប្រជុំជាមួយមីងនៅ ?

ឆឹម : អី! តាម៉ុកទៅណា ក៏គាត់មិនចោលដែររឿងកងនារី គាត់នឹកឃើញកូនគេស្រីៗ ។

ដានី : ... (សម្លេងឡោយ) ?

ឆឹម : ណែនាំយើង មានកាត់ណែនាំយើងកុំឲ្យឈ្មោះគ្នា កុំឲ្យមានទំនាស់គ្នាៗនៅក្នុងក្រុម ក្នុងកង
 យើង ។ ហើយឲ្យចេះប្រយ័ត្នប្រយែងខ្លួនខ្លាំងមក ឲ្យយាមកាមអីយប់ព្រលប់កុំឲ្យដាច់យាម
 ចឹងណា ខ្លួនខ្លាំងមក ខ្លួនវាខាតកម្លាំង ខ្លាំងចូលស្លាប់អីទៅមិនខាត ។ កាត់ណែនាំចឹង ។

ជានី : ចឹងកាត់ណែនាំឲ្យ...(សម្លេងឡោយ) ?

ឆឹម : ឲ្យយើងយាមយប់ព្រលប់នឹង ។

ជានី : បើយើងចាប់ខ្លាំងបាន...(សម្លេងឡោយ) ?

ឆឹម : ចាប់ខ្លាំងបាន ប៉ុន្តែខ្ញុំកាលនៅនឹង អត់ដែលចាប់បានផង ។

ជានី : អត់ដែលចាប់បានខ្លាំងអីទេ?

ឆឹម : អត់ ខ្លាំងគ្នាអត់ដែលឃើញមួយផង ។

ជានី : អត់ដែរ គ្រាន់តែយើងចេះនិយាយៗខ្លាំង?

ឆឹម : ខ្លាំង អត់ដែលឃើញមួយផង គ្នាខ្លួនយើងដូចយក្ស ។

ជានី : ខ្លួនយើងដែរ?

ឆឹម : ហ្នឹងហើយ ។

ជានី : ខ្លាំងស្អីតេ?

ឆឹម : ខ្លាំងនឹង យួននឹង ។

ជានី : អូ! យួនវាចូលមកដល់ខាងកែបនេះដែរ?

ឆឹម : ហ្នឹងហើយ ពួកខ្ញុំកងនៅលកៗនឹង ។ ដល់ពេលនេះ យួនបុកមកៗអាភ្នំស្រាងៗម៉ោង៥នឹង
 ហើយដល់មិច្ឆ័យនឹងវាដេកយូរជាងគេ ដល់នេះអាអ្នកគេក្រោកមុនគេរត់ៗអស់ នៅម៉ាតាក់
 នឹង លេងយួនចាប់ដុតទាំងអស់ ។

ជានី : ចាប់ដុតទាំងអស់?

ឆឹម : បា! ចាប់កងនារីនឹង ។

ជានី : នារីរបស់មីននឹង?

ឆឹម : បា!

ជានី : ឈ្មោះអី ចាប់ដុត?

ឆឹម : ឈ្មោះ អាវ៉ែត ។

ជានី : ចាប់ដុតទាំងអស់?

ឆឹម : ចាប់គ្នាដុតភ្លើងចំបើង ។

ជានី : ម៉េចទៅ ស្លាប់អត់?

ឆីម : ស្លាប់ ។ យោរយោដែរនឹង យួន ។

ដានី : ចឹងវាចូលមកដល់កន្លែងយើងដែរ?

ឆីម : ហ្នឹងហើយ វាបុកៗមក វាយកការណ៍បាន ដូចមានប្រជាជននៅជិតៗយើងចឹង ប្រជាជន
ណាវាស្លាប់យើង វាក្យត់វាទៅប្រាប់យួន ។ បុកមកភ្នំស្រាងៗ យួនបុកមកពួកខ្ញុំរត់ ថាវា
មិនរួចផង ។ ដល់ចឹងដេកក្រោយគេ ក្មេងវារៀងភ្ញាក់ក្រោយគេ វាវត់អត់រួច លេងយួន
ចាប់ដុតម្ចាស់ ។ ចាប់ដុតទាំងស្រុង ។

ដានី : ម៉ែនឃើញដែរ?

ឆីម : អី! ខ្ញុំនៅលបមើល ខ្ញុំថាឆាប់ហើយលោកអើយ ដូចពួកខ្ញុំយំអាណិតមិត្តយើងខ្លោចចិត្តណា
ចាប់ដុត វាស្រែកជួយផង បងអើយជួយផងៗ ។

ដានី : ម៉ែនអត់ហ៊ានជួយ?

ឆីម : បើខ្លាចទាំងអស់គ្នា រត់ទាំងអស់គ្នា រត់ទាំងអស់គ្នា ។ យួនយោរយោណាស់ ។

ដានី : ចុះម៉ែននៅក្នុងកងរបស់ម៉ែន៣០០ - ៤០០ នាក់នឹង សុទ្ធតែមានសមត្ថភាពអីដូចយើងវណ្ណៈ
អី កាលនឹងយើងសុទ្ធតែវណ្ណៈស្អាតស្អំទាំងអស់គ្នា ឬក៏យើងមានវណ្ណៈអីដែរ?

ឆីម : អត់មាន ពួកខ្ញុំអត់មានចែកវណ្ណៈទេ ប៉ុន្តែ ក្រែងលរគេមេធំៗ គេបែងចែកមិនដឹង ។ បើថា
ពួកខ្ញុំត្រឹមកងរយ កងវរៈអត់មានបែងចែកវណ្ណៈអីអត់ទេ ។

ដានី : បែងចែកថាភាគ យើងវណ្ណៈក្រីក្រវា វណ្ណៈអ្នកមាន វណ្ណៈអី?

ឆីម : អត់ទេ ដាក់កសិករទាំងអស់គ្នា ។

ដានី : ដាក់កសិករទាំងអស់គ្នា?

ឆីម : បា! ពួកខ្ញុំអត់ទេ ប៉ុន្តែក្រែងគេខាងលើគេដាក់ យើងមិនដឹង ។ បើថាពួកខ្ញុំអត់ទេ ។

ដានី : អត់មានតាមដានគ្នា វណ្ណៈអី?

ឆីម : អត់ទេ ។

ដានី : វណ្ណៈអ្នកមានចឹង យើងអត់ឲ្យ...ជាមួយចឹង?

ឆីម : អី! អត់ទេ ធ្វើទាំងអស់គ្នា ស៊ីប្រហុកៗទាំងអស់គ្នា ស៊ីអំបិលៗទាំងអស់គ្នា ធ្វើការៗទាំង
អស់គ្នា ។ អូ! ពួកខ្ញុំសប្បាយណាស់ ។

ដានី : ចឹងអ្នកដែល៣០០ - ៤០០ នាក់នឹង សុទ្ធតែមកពីស្រុកជាមួយម៉ែនដែរ ឬក៏មាន?

ឆីម : អី! ចំរុះ ។

ដានី : មកពីណាខ្លះ?

ឆីម : តាំងពីបូព៌ា ។

ជានី : មានបូកដែរ?
 នីម : មានតើ ចំរុះ ។
 ជានី : ចំរុះដែរ?
 នីម : ប៉ា! មានគាំពីស្អីគេ កំពង់ឆ្នាំង ។
 ជានី : ប៉ុន្តែ មីននៅភូមិភាគនិរតី ម៉េចមានបូក កំពង់ឆ្នាំងអីមក?
 នីម : មានតើ ។
 ជានី : មានដែរ?
 នីម : មានស្រែអំបិលនឹងមានតើ ។
 ជានី : ក្រែងមីននៅកន្លែងស្រែអំបិលរដ្ឋ?
 នីម : មានៗ តើ ។
 ជានី : មានដែរ?
 នីម : ប៉ា! មាន ។
 ជានី : ៣០០-៤០០ នាក់នឹង?
 នីម : ប៉ា! មាន មិនមែនថា កំពតនៅខេត្តកំពតអីអត់ទេ ចូលទៅប្របូកប្របល់ដូចតែគ្នានឹង ។
 ជានី : ប្របូកប្របល់គ្នា?
 នីម : ប៉ា! ប្របូកប្របល់គ្នាតើ គេមិនមែនបែងចែក ។
 ជានី : ប៉ុន្តែសុទ្ធតែនារីៗ អត់មានបុរសទេ?
 នីម : ធ្វើឃ្លាំងដាក់អំបិលសុទ្ធតែនារី ។
 ជានី : ឃ្លាំងដាក់អំបិលសុទ្ធតែនារីៗពូកែណាស់ កាលនោះ?
 នីម : អូ! ឡើងវិញឃ្លាំងដាក់អំបិល ដាក់អីប្រក់ដូចយុទ្ធជនចឹង ។
 ជានី : ចឹងដល់ពេលយកអំបិល កើបអំបិលដាក់ឃ្លាំង នារីដែរ?
 នីម : នារីទាំងអស់ បើថាពេលមេឃភ្លៀងហើយ ម៉ោង១២ក៏នាំគ្នាដាស់គ្នាឡើងកែដែរ ទៅឈូរ
 កែហើយបាត ។
 ជានី : កាលនឹងយើងខ្លាំងដែរ កម្លាំងខ្លាំងដែរ កែអីអត់ចាំបាច់ពីងបុរស?
 នីម : ប៉ុន្តែដឹងណា អាណាអ្នកឈឺគេអត់ហៅទេ ។ ឈឺដឹងអ្នកឈឺ ។
 ជានី : ឈឺដឹងអ្នកឈឺ?
 នីម : ហ្នឹងហើយ ។
 ជានី : តាម្បែកកាត់ណែនាំចឹង?

ឆឹម : ចា! គាត់វាយកុំប្រើៗ ។
 ដានី : គាត់ប្រាប់ម៉ឺនចឹង?
 ឆឹម : អី! ហើយយើងម៉េចហ៊ាន ។
 ដានី : ហើយហូបចុកឆ្អែតៗ ?
 ឆឹម : ឆ្អែតៗ ។
 ដានី : គាត់ដូចជាទៅ ខស្សាហ៍ទៅញឹកញាប់ដែរ ទៅរាល់ខែ ឬក៏ទៅយ៉ាងម៉េច?
 ឆឹម : គាម៉ុកនៅស្រែអំបិល ទៅ២-៣ថ្ងៃទៅម្តង ។
 ដានី : ២-៣ថ្ងៃទៅម្តង ។ គាត់ទៅណែនាំ...?
 ឆឹម : គាត់ទៅណែនាំ គាត់ទៅដឹកនេះនោះយកឲ្យហូបចឹងទៅ ។
 ដានី : គាត់ស្គាល់ម៉ឺនច្បាស់ ឃើញម៉ឺនចឹងហៅម៉ឺន ស្គាល់ឈ្មោះម៉ឺនច្បាស់?
 ឆឹម : ចា! គាត់ដឹកយកឲ្យហូបចឹង មិនថាតែខ្ញុំទេ អ្នកណាក៏គាត់នេះដែរ ។ ខ្ញុំមិនសូវបានជួបគាត់ ប៉ុន្មាន ខ្ញុំច្រើនដើរទៅនេះទៅនោះបាត់ៗ ។ តែនេះគាត់ដឹកដាក់កងវ័រៈគេ ប៉ុន្តែសួររកតែខ្ញុំទៅ ណា ថាគាត់ទៅនោះបាត់ហើយ ។
 ដានី : ចុះម៉ឺននៅនឹង ម៉ឺនដែលបានចេញទៅណាទេ បើទៅប្រជុំៗនៅតែនឹង អត់បានមកប្រជុំនៅ តាតែវា ប្រជុំនៅភ្នំពេញទេ?
 ឆឹម : អូ! អត់ដល់នេះហើយមកៗ ។
 ដានី : មកណា?
 ឆឹម : មករៀនសូត្រនៅភ្នំពេញ ។
 ដានី : មករៀនសូត្រនៅតាតែវាក៏មក មកភ្នំពេញក៏មក?
 ឆឹម : ហ្នឹង ។
 ដានី : កាលនឹងរៀនសូត្រពីអីខ្លះទៅ?
 ឆឹម : រៀនសូត្រពីនយោបាយ ។
 ដានី : ពីនយោបាយយ៉ាងម៉េចទៅ កាលនឹងយើងអ្នកជាកម្មាភិបាលនឹង រៀនយ៉ាងម៉េចខ្លះទៅ?
 ឆឹម : នយោបាយៗឲ្យយើងដូចជា ឲ្យយើងប្រយ័ត្នប្រយែងកូនចៅខ្លាចខ្លាំងវាចូលមក ឲ្យចេះការ ពារខ្លាំងចឹងណា ។ ពេលយប់ព្រលប់អីចេះយាមចេះកាមអី ។ ហើយនយោបាយអីរៀន សូត្រ កុំឲ្យថាយើងមានធ្វើបានដណែនដំតិចតួចកុំឲ្យគេដកើនឫក គេហូបបបរយើងហូបបាយ ចឹង ។ គាត់ណែនាំចឹង ។
 ដានី : គាត់ណែនាំចឹង?

ឆឹម : ចា! គាត់ណែនាំល្អរបស់គាត់ដែរនឹង ។
 ជានី : ល្អនេះ?
 ឆឹម : ចា! កុំឲ្យយើងបានធ្វើប្រធានចិន កុំឲ្យស៊ីបាយស្រួយ ហើយឲ្យកូនចៅស៊ីបាយស៊ីបបរ ។
 គាត់ណែនាំយើងចិន ។
 ជានី : អានីននៅណា នៅតាកែវ នៅកំពត អី!នៅស្រែអំបិល ។
 ឆឹម : មករៀននៅនេះនឹង នៅតាកែវ នៅភ្នំពេញ ។
 ជានី : ពេលនៅភ្នំពេញ រៀនជាមួយពីណាខ្លះ?
 ឆឹម : អូ! នារីៗច្រើនដឹងអ្នកណាណាខ្លះទេ ។
 ជានី : ពីណាកេអ្នកបង្រៀន តាម្បកបង្រៀនដដែល ឬក៏មានអ្នកផ្សេងទៀត ដូចគ្នាៗ អីៗ ?
 ឆឹម : អីៗ មិនមែនតាម្បកទេ ។
 ជានី : អីណា?
 ឆឹម : ប៉ុន្មានអត់ស្គាល់អីនឹង មិនបានសួរដង ស្គាល់តែមុខ ។ គាត់បង្រៀនយើងថា យើងពីមុនមក
 យើងកសិករក្រ ដល់យើងបានធ្វើធំតិចតួច កុំឲ្យដីកើនឬក កុំឲ្យវែកឬក កុំយើងស៊ីបាយ
 ស្រួយ ឲ្យកូនចៅស៊ីបបរ គាត់ណែនាំចិន ។
 ជានី : កាលនឹងមិនជួបយាយចែមទៀតអត់?
 ឆឹម : ណាខ្ញុំ?
 ជានី : បាទ!
 ឆឹម : អត់ ។
 ជានី : ពេលរៀននឹងអត់ជួបទៀតទេ?
 ឆឹម : អត់ ។
 ជានី : ចុះមករៀននៅតាកែវ មករៀននៅភ្នំពេញបានច្រើនដងទេ?
 ឆឹម : មកញឹកដែរនឹង ប៉ុន្តែយើងរៀនជំនាន់នឹង យើងដល់មកឥឡូវ យើងភ្លេចអស់ហើយ បើយូរ
 ហើយ តាំងនៅក្មេង ។
 ជានី : តាំងនៅក្មេង?
 ឆឹម : អី!
 ជានី : កាលអាយុ២០ ជាង?
 ឆឹម : ហ្នឹងហើយ ។
 ជានី : ប៉ុន្តែរៀននៅម្តុំណា កាលរៀននៅភ្នំពេញ?

ឆឹម : ខ្ញុំៗអត់ស្គាល់ទេ ដឹងណាណែន ខ្ញុំវង្វេងចូលភ្នំពេញ ខ្ញុំវង្វេងម្តង ។ បើបាត់ដំបងខ្ញុំដឹង ។ កាល
ខ្ញុំនៅសំឡូតរៀននៅបាត់ដំបងញឹកណាស់ រៀនកន្លែងដូច្នេះទីករលកនឹង ។

ជានី : ចឹងម៉ែងដល់ឆ្នាំណា ដែលគេផ្លាស់ម៉ែងពីស្រែអំបិលទៅ?

ឆឹម : ៧៨ ។

ជានី : ដើមឆ្នាំ៧៨?

ឆឹម : ហ្នឹងហើយ ។

ជានី : ចុង៧៧ ហើយក៏៧៨?

ឆឹម : ផ្លាស់ ចាំមើលខ្ញុំមកនៅបាត់ដំបង ៣ខែ ៦ការ ។

ជានី : បាត់ដំបង?

ឆឹម : បាត់ដំបង បាត់ដំបង៧៨ ។

ជានី : ៧៨ ខែប៉ុន្មានម៉ែងការ?

ឆឹម : ការកាលនឹងដូចខ្លះៗដាច់ ខែស្ងួត ។

ជានី : ខែស្ងួតហើ?

ឆឹម : ខែស្ងួតដឹងខែប៉ុន្មាន ។

ជានី : ចុះមុនមកបាត់ដំបង យ៉ាងម៉េច...កាលនឹងម៉ែងមកនៅស្រែអំបិលម៉េចបាត់ដំបង?

ឆឹម : អីផ្លាស់ឲ្យមកនៅស្រុកសំឡូតនឹង ។

ជានី : កាលនឹងអី?

ឆឹម : ចេះ ស្រុកសំឡូតនឹង អារឹមៗនៅសំឡូតពីមុនមកវាភ្ញាក់ៗអត់ឲ្យប្រជាជនស៊ីបាយ ដូងរ៉ាន់
ផ្លែនៅជ្រៃកៗ អត់ឲ្យប្រជាជនបេះស៊ីទេ ប្រជាជនស្រុកសំឡូត ដល់នេះផ្លាស់ពួកខ្ញុំមក ។

ជានី : កាលនឹង គាត់ប្រាប់ថាម៉េច?

ឆឹម : គាត់ថា ឥឡូវពួកមិត្តៗឯងនារីៗនឹងទៅនៅស្រុកសំឡូត កាលនឹងមកនៅបាត់ដំបងបាត់ដំបង-៤
យប់ ។

ជានី : មកស្រុកសំឡូត?

ឆឹម : មកស្រុកសំឡូត មកនៅកោះតាហុក មកជួបរស់សំឡូត ។

ជានី : មូលហេតុអីបានគាត់ថាមកស្រុកសំឡូត?

ឆឹម : ថាឆែក! ពួកអារឹមនឹងភ្ញាក់ អារឹមនឹងនៅខាងអង្គការយើងចាត់តាំងឲ្យមកនៅស្រុកសំឡូត
នឹង ដល់វាភ្ញាក់ប្រជាជនអត់ឲ្យស៊ីបាយ បានក៏អត់មានស៊ីបាយ ប្រជាជនហូបបាយនឹងដៃ
បានវាប្រមូលទុកអស់រលីង វាភ្ញាក់ណា ។ ហើយដូងផ្លែអត់ឲ្យប្រជាជនបេះហូបទេ ។

ជានី : តាម៉ុកគាត់ប្រាប់ចឹង?
 នីម : បា! ឥឡូវពួកយើងទៅនៅនឹង ទៅនៅបួនអើយសុទ្ធតែនារី ប្រជាជនចង់ខ្លាច ។
 ជានី : កាលនឹងមិនមកប៉ុន្មាននាក់ មកស្រុកសំឡូត?
 នីម : មកស្រុកសំឡូត១០០នាក់ ។
 ជានី : មក១០០នាក់?
 នីម : មក១០០នាក់ប៉ុន្តែចែកតាមឃុំ ។
 ជានី : តែមិនមកនៅស្រុក?
 នីម : មកនៅកន្លែងស្រុក ដល់នេះទៅបានម៉ាឃ្លា អីយកអ្នកពិការទៅ ។
 ជានី : ពិការណា?
 នីម : យកតានឹង ពួកតានឹង ដឹងទៅព្រលឹមឡើង ។
 ជានី : តានៅណា?
 នីម : តានៅតាខ្មៅ ។
 ជានី : នៅតាខ្មៅ?
 នីម : បា! អ្នកពិការនោះ ។
 ជានី : អូ! តាម៉ុកដឹកទៅ?
 នីម : បា!
 ជានី : តាម៉ុកដឹងទៅសំឡូតទៀត?
 នីម : បា! ដឹកទៅ៣ថ្ងៃការ ។
 ជានី : ដឹកទៅប៉ុន្មាន តាម៉ុកដឹកអ្នកពិការទៅសំឡូត?
 នីម : ទៅ៤០នាក់ ។
 ជានី : ៤០នាក់ ប្តីរបស់មិនគាត់ទៅដែរ?
 នីម : បា!
 ជានី : ម៉េចបានគាត់ដឹកទៅសំឡូត?
 នីម : គាត់ថា ដឹកយកទៅឲ្យបានអ្នកពិការនៅស្រុកសំឡូតខ្លះ ។ ហើយដល់នេះពួកខ្ញុំ អីឲ្យទៅនៅ
 ស្រុកសំឡូតនឹង ក៏គាត់ឲ្យខ្ញុំនឹងដឹកអង្ករទៅ១០ឡាន ។
 ជានី : ឲ្យដឹកអង្ករទៅ១០ឡាន?
 នីម : ដឹកអង្ករពីបាត់ដំបងទៅ អាសែងសង់ អាសែងស៊ីងៗនោះណា ។ ដឹក១០ឡានហើយ
 ប្រហុក៣ឡាន អំបិល២ឡាន បាន ឆ្នាំង ពាង ទឹក ស្លាបព្រាអីទាំងអស់ ដឹកទៅឡាន២០ ។

ជានី : ឡាន២០ ?

ឆឹម : បា! ដឹកទៅសំឡូត ដេកផ្លូវ២យប់បានដល់ ដីស្អិត ។

ជានី : ចុះម៉ែន ចាំមើលដំបូង ម៉ែនអាចរៀបរាប់ប្រាប់ខ្ញុំថា យើងចាប់ផ្តើមចេញដំណើរពីស្រែអំបិល យើងចាប់ផ្តើមយ៉ាងម៉េច ពេលដែលតាម៉ុកគាត់ប្រាប់ថា ម៉ែនត្រូវបានផ្លាស់ទៅនៅសំឡូត ទៅក្រប់ក្រងសំឡូត ព្រោះឈ្មោះអាភីមនឹងក្បត់អីចឹង? ចឹងម៉ែនចាប់ផ្តើមរៀបចំអីយ៉ាង ម៉េចទៅ ធ្វើដំណើរ?

ឆឹម : កាលនោះ គេប្រាប់ថាចឹង ដល់នេះទៅដល់ប្រជាជនអាភីមគេចាត់តាំងភូមិឃុំគេនឹង ចាត់តាំងឃុំគេនៅស្រុកសំឡូតនឹង គាត់មករាយការណ៍ប្រាប់ពួកខ្ញុំនឹងថា ដូងក៏វាអត់ឲ្យបេះស៊ី អំបិលក៏វាមិនឲ្យស៊ី បានឲ្យស៊ីត្រឡោកដូង ។

ជានី : អាភីមនឹង នៅណា អ្នកណាខឹង?

ឆឹម : អត់ដឹង ។

ជានី : អត់ដឹង?

ឆឹម : ដឹងនៅណា អត់ដឹង ។

ជានី : ម៉ែនអត់ដែរឃើញគាត់?

ឆឹម : អត់ ។

ជានី : ពេលមកសំឡូតក៏អត់ឃើញដែរ?

ឆឹម : អី! បានប្រជាជនប្រាប់ ប្រជាជននិយាយប្រាប់ គេចាប់បាត់ហើយនឹង ។

ជានី : ចាប់បាត់ហើយ?

ឆឹម : បា!

ជានី : ចុះពេលម៉ែនដឹងអីមកបាត់ដំបង?

ឆឹម : ដឹងទេភ្លើង ។

ជានី : ដឹងទេភ្លើងពីណាមក?

ឆឹម : ដឹងពីតាកែវមក ។

ជានី : ដឹងពីតាកែវមក ចឹងម៉ែន?

ឆឹម : អូ! ដឹងពីណាក៏ចង្អើរ ។

ជានី : ដំណាក់ចង្អើរ?

ឆឹម : បា! ដឹងពីកំពតដំណាក់ចង្អើរនឹង?

ជានី : ចឹងម៉ែនអត់បានទៅតាកែវទេ មុនផ្លាស់មកបាត់ដំបង ទៅតាកែវសិនដែរអត់?

ឆឹម : ខ្ញុំហៅ! តាកែវទៅញឹកដែរនឹង ។
 ជានី : តែមុននឹងយើងមកគ្រប់គ្រងនៅសំឡូត តាម៉ុក គាត់ណែនាំថាយើងត្រូវគ្រប់គ្រងយ៉ាងម៉េច
 ប្រាប់ណែនាំដែរអត់?
 ឆឹម : ថា ។
 ជានី : គាត់ប្រាប់ថាម៉េចខ្លះ?
 ឆឹម : គាត់ប្រាប់ថា ឆឹមឯង ទៅនៅគ្រប់គ្រងសំឡូត អ្នកស្រុកសំឡូតក្បត់ហើយ គេចាប់បាត់
 ហើយ ។ ប៉ុន្តែទៅដល់ ប្រជាជននិយាយប្រាប់មែន អត់ឲ្យគាត់ហូបបាយ ។ ដល់នេះអីដឹង
 យើងដកទៅណា យើងអត់ដឹង ។
 ជានី : គាត់ថា ឆឹមឯងទៅគ្រប់គ្រងនៅស្រុកសំឡូត ហើយអ្នកសំឡូតគេក្បត់ហើយ ។ គាត់ឲ្យ
 ណែនាំយើងថា ឲ្យយើងត្រូវធ្វើម៉េចខ្លះ ពេលដែលយើងទៅគ្រប់គ្រង?
 ឆឹម : ទៅកុំឲ្យប្រជាជនអត់បាយ កុំធ្វើដូចគេស្អីៗក៏ដោយ ដូងផ្លែក៏ដោយ ធូររ៉ែន សៅមៅ ឲ្យ
 ប្រជាជនបេះហូបរបស់គាត់ទៅ គាត់ថាចឹង អីគាត់ណែនាំ ។
 ជានី : គាត់ណែនាំ គាត់មានរៀបចំសូត្រអី បង្រៀនអី ណែនាំអីពីរបៀបដឹកនាំ ប្រជាជនអីធ្វើការងារ
 គាត់មានបង្រៀនទេ?
 ឆឹម : អត់ទេ ប្រជាជនគាត់ធ្វើការងារ ។
 ជានី : ប៉ុន្តែ កាលនៅតាកែវ កាលតាម៉ុក...(សម្លេងឡោយ) ?
 ឆឹម : ខ្ញុំគ្មានប្រាប់ឲ្យនាំប្រជាជនធ្វើការ អត់ទេ គាត់ប្រជាជន គាត់ទៅធ្វើខ្លួនគាត់ ហើយយើងក៏
 ធ្វើជាមួយគាត់ដែរ ។
 ជានី : កាលនឹងមិនទៅពីដំណាក់ចង្អើរទៅដល់បាត់ដំបង?
 ឆឹម : បា!
 ជានី : ទៅបាត់ដំបង យើងស្នាក់នៅបាត់ដំបងពាយប័?
 ឆឹម : បា! ពាយប័ ។
 ជានី : កាលនឹងនៅបាត់ដំបងនៅកន្លែងណា?
 ឆឹម : ខ្ញុំ នៅកន្លែង ដេកអាកកន្លែងដូចនេះនឹង នៅអន្លង់វិលនឹង ។
 ជានី : នៅអន្លង់វិលនឹង កន្លែងភូមិភាគនឹង?
 ឆឹម : អី! ដេកនឹង ។
 ជានី : ដេកនឹងពាយប័?
 ឆឹម : ពា ។

ដានី : ពាយបំហើយម៉េចទៀត? ដេកទៅដល់អន្ទង់វិល មានពិណាមកទទួលមីន?

នីម : អត់ទេ ទៅដល់នឹង គ្មានអ្នកណាទទួលអីទ្រឡានគេដឹកមក ។

ដានី : ទ្រឡានដឹកអន្ទង់វិល?

នីម : ទ្រឡានដឹកមក ចេញពីវារទេះភ្លើងដឹកមកអន្ទង់វិល ឡានគេដឹកមក ។

ដានី : ឡានអីគេដឹកមក?

នីម : ឡាននេះនឹង ឡានរបៀបយើង អាកាត់ៗនឹង អាកាត់៤នឹង ។ ហើយដល់មកស្រុកសំឡូតក៏ ឡាន ។

ដានី : ចឹងមកនៅអន្ទង់វិលរយៈពេលប៉ុន្មាន? ៣ថ្ងៃ?

នីម : ៣ថ្ងៃ ។

ដានី : ៣ថ្ងៃធ្វើអីខ្លះទៅ?

នីម : អត់មានធ្វើអីដឹង នៅដាំបាយស៊ីហើយអង្គុយលេងទៅ ។

ដានី : ៣ថ្ងៃនឹង ដាំបាយហើយអង្គុយលេង?

នីម : ហូបបាយ ។

ដានី : ជួបពិណា?

នីម : អត់ទេ ។

ដានី : អត់មានធ្វើអី ជួបពិណាគេណែនាំថាយ៉ាងម៉េចៗ ធ្វើការងារអីយ៉ាងម៉េចទេ?

នីម : គ្រាន់ប្រាប់ថាទៅនៅស្រុកសំឡូត ។

ដានី : ពិណាអ្នកប្រាប់?

នីម : អី ។

ដានី : ចឹងតាមកកាត់មកបាត់ដំបងដែរ?

នីម : ចុះកាត់នៅនឹងដែរ ។

ដានី : កាត់នៅនឹង?

នីម : បា!

ដានី : កាត់នៅអន្ទង់វិលចឹង?

នីម : បា!

ដានី : នៅនឹងដែរ ចុះតាញឹម?

នីម : តាញឹម ហេ!តាញឹមដឹងទៅណា ឃើញតែមុខ តាញឹមនៅដូះ ។

ដានី : ពេលមិនមកដល់បាត់ដំបង ឃើញតាញឹមអត់?

ឆឹម : តាញឹមឃើញ ។
 ដានី : ឃើញតាញឹមនៅណាដែរ ?
 ឆឹម : ឃើញនៅបាត់ដំបងនឹង ។
 ដានី : នៅជាមួយអីដែរ នៅជាមួយតាម៉ុកដែរ ហើយអត់ទេ ?
 ឆឹម : គាត់នៅជិតៗគ្នាគាត់នឹង ។
 ដានី : នៅជិតៗគ្នាគាត់នឹង ?
 ឆឹម : អី !
 ដានី : ចឹងពេលម៉ឺនមកដល់អន្លង់វិល មកជួបតាម៉ុកនៅអន្លង់វិល ?
 ឆឹម : គាត់នៅចាំទទួលនារីនៅនឹង ។
 ដានី : ចឹងពេលមកដល់នឹងហើយ៣ថ្ងៃ បានម៉ឺនជិះឡានមក ?
 ឆឹម : បា !
 ដានី : ហើយមានដឹកអង្ករ អំបិល និងប្រហុក ?
 ឆឹម : គាត់រៀបចំឡានដឹក ឲ្យជូនយើងមក ដឹកមកចែកប្រជាជន ។ ប្រជាជនរត់ឈ្នួរ គ្រាន់យើង
 មកដល់ គាត់អត់បាយហូប ។ ហើយពួកខ្ញុំទៅដល់ និយាយចែកឲ្យហូបអត់មានខ្វះទេ ។
 ដានី : កាលនឹងគ្នាម៉ឺនប៉ុន្មាននាក់ទៅសំឡូត ?
 ឆឹម : ១០០ ។
 ដានី : ១០០ នាក់ ?
 ឆឹម : បា !
 ដានី : ១០០ នាក់ បែងចែកទៅណាខ្លះ ?
 ឆឹម : បែងចែកតាមឃុំ ។
 ដានី : ប៉ុន្មានឃុំកាលនៅសំឡូត ?
 ឆឹម : កាលនឹងឃុំដូរមាស ចំលងក្នុង ក្រញ៉ង់ សំឡូត ។
 ដានី : ៤ ហៅ ?
 ឆឹម : ៤ ។ ហៅអត់ទេ អូររាំងខេន នៅជាមួយឃុំក្រចាំង ភូមិក្រចាំងៗ ឃុំសំឡូតទេ ។
 ដានី : ចុះម៉ឺននៅស្រុកប៉ុន្មាននាក់ ?
 ឆឹម : តានឹងមួយ ហើយខ្ញុំ ។
 ដានី : ២ នាក់នឹងទេ ?
 ឆឹម : ហើយបងលេងនឹងមួយទៀត គាត់ចាត់តាំងបាន៣នាក់ ។

ដានី : ចាត់តាំង៣នាក់នឹង?
 នីម : បា!
 ដានី : ចឹងកាលនោះ ៣នាក់នឹង មិនធ្វើប្រធាន?
 នីម : តាខ្ញុំធ្វើប្រធាន ។
 ដានី : តាធ្វើប្រធាន ចុះមិន?
 នីម : ខ្ញុំអនុ ។
 ដានី : ចុះឈ្មោះអីខេនមិញ?
 នីម : ណា?
 ដានី : ចុះមិញគ្នា៣នាក់?
 នីម : ឈ្មោះបងលេង ។
 ដានី : លេងនឹង កាត់សមាជិក?
 នីម : នឹងហើយ ។
 ដានី : លោកតាកាត់ធ្វើប្រធាន?
 នីម : ហ្នឹងហើយ ។
 ដានី : ចឹងមីននៅបាន៣ខែ បានរៀបការជាមួយកាត់?
 នីម : ៣ខែអី ខ្ញុំទៅមុនកាត់ម៉ាខែនឹង ខ្ញុំទៅមុនអ្នកពិការម៉ាខែ ។
 ដានី : ចឹងទៅមុនកាត់ម៉ាខែ ដល់ពេលមីនមិនទាន់ទៅ មិនធ្វើប្រធាន?
 នីម : ហ្នឹងហើយ ចុះយើងចេះតែធ្វើៗទៅ ។
 ដានី : ចុះយើងទៅធ្វើប្រធាន យើងទៅគ្រប់គ្រង យើងទៅអ្នករៀបចំប្រជាជនយ៉ាងម៉េច ព្រោះ
 កាលនឹងមីនមិនថាឈ្មោះអី ភីមអីនឹង បង្អត់បាយប្រជាជនអី យើងទៅរៀបចំឲ្យកាត់យ៉ាង
 ម៉េចខ្លះទៅ?
 នីម : រៀបចំកាត់ទៅ ឃុំចាស់ៗយករបស់កាត់គ្នាកាត់ដដែល ។
 ដានី : ឃុំចាស់ៗយកម៉េច?
 នីម : ដូចអាភីមនឹង ចាត់តាំងតានឹងធ្វើប្រធានឃុំ យើងឲ្យកាត់ធ្វើដដែល ។
 ដានី : ចុះអ្នក១០០នាក់ ដែលទៅជាមួយ?
 នីម : អ្នក១០០នាក់នឹង យើងចូលច្រឡំក្នុងមួយកាត់មួយៗទៅ ។
 ដានី : ចូលច្រឡំកាត់មួយៗ ?

នីម : អី! មួយៗ រើសតែប្រធានៗ យើងពឹងបានដែរ មិនមែនចេះតែរើសទេ ។ ដល់ហើយនៅកូន សមាជិកយើងដែលទៅ ។ ដូចរើសថា យើងពឹងបាន រើសកើតកុំមានទីងទីងជាក់ប្រដា ជន ។ ហ្នឹងយើងរើសតាមនឹងទៅ ។

ជានី : កាលនឹងមិនទៅមុនម៉ាខែ ហើយបានពូទៅតាមក្រោយ?

នីម : បា! ទៅការ ។

ជានី : ម៉េចបានការ មិនទៅដល់ម៉េចបានការភ្លាម ព្រោះយើងមិនដែលស្គាល់គ្នាដង គ្រាន់ទៅ ដល់?

នីម : ទៅដល់អីសួរស្ម័គ្រចិត្ត ប៉ុន្តែខ្ញុំអត់មានឆ្លើយស្ម័គ្រចិត្តដង ។

ជានី : ឆ្លើយថាម៉េច?

នីម : អត់ ខ្ញុំអត់ឆ្លើយ ម៉េចក៏ខ្ញុំអត់ឆ្លើយដែរ ។

ជានី : អត់ឆ្លើយ ម៉េចគាត់ការ?

នីម : គាត់ការ គាត់ថាមិត្តនឹងមងនៅអីទៀត ចាស់ហើយ ។

ជានី : កាលនឹងមិនអាយុប៉ុន្មាន?

នីម : កាលនឹងខ្ញុំការអាយុ២៧ ។

ជានី : ២៧ តែគាត់២៦ទេ?

នីម : អី!

ជានី : ដល់ពេលទៅក្រោយមិន ម៉េចបានគាត់ធ្វើប្រធានមិន មិនធ្វើអនុប្រធាន?

នីម : ចុះគេចេះជាងខ្ញុំ ខ្ញុំអត់ចេះអក្សរ ។

ជានី : កាលគាត់អត់ទាន់ទៅមិនធ្វើប្រធាន?

នីម : នឹង ។

ជានី : មិនឲ្យគាត់ធ្វើប្រធាន ឬក៏អីចាត់តាំងឲ្យគាត់ធ្វើប្រធាន តាម្នាក់?

នីម : ខ្ញុំប្រាប់អីថា “អីណា ខ្ញុំអត់ចេះអក្សរណា” ធម្មតានិរសា ខ្ជិលណាស់ ។ ចឹងឲ្យគាត់ធ្វើក៏ បាន ។

ជានី : មិនប្រាប់ថាគាត់អត់ចេះអក្សរចឹង គាត់ក៏ឲ្យ?

នីម : ខ្ញុំអត់ចេះអក្សរ ប៉ុន្តែមាននិរសាចេះធ្វើ ប៉ុន្តែយើងខ្ជិលណាស់ ហើយប្រាប់អីទៅ ។

ជានី : ចុះកាលនោះ មិនថាមិនទស្សនាឡើងទៅប្រជុំនៅកន្លែងអគាររលក?

នីម : ចាស់! ខ្ញុំទៅរៀននៅនឹង ។

ជានី : ទស្សនាទៅរៀននឹងញឹកដែរ?

ឆឹម : អី!
 ដានី : ចឹងខុសៗហ្នឹងដូចជាក្នុងម៉ាឡៃទៅរៀនប៉ុន្មានដង?
 ឆឹម : កាលនឹងគ្រាន់ការហើយ អ៊ីយកទៅរៀនកន្លះខែបានមក ។
 ដានី : កន្លះខែបានមក?
 ឆឹម : អី!
 ដានី : កាលនឹងជួបពិណ្ឌខ្លះ ជួបយាយចែមអីដែរ?
 ឆឹម : ជួបទាំងអស់គ្នានឹង ។
 ដានី : យាយចែមគាត់នៅណា?
 ឆឹម : កាលនឹងដឹងគាត់នៅណា ខ្ញុំអត់បានសួរដង ព្រោះគ្នាច្រើនៗណាស់ រៀនម្តងៗ រៀនរាប់
 រយ ។
 ដានី : ចឹងយាយចែម ពេលមកបាត់ដំបង មិនជួបគាត់ដែរ?
 ឆឹម : ឥឡូវនៅណា យាយចែមឥឡូវ?
 ដានី : យាយចែម គាត់នៅអន្លង់វៃង គាត់នៅត្រពាំងតៅ ។
 ឆឹម : ចំណាស់ណាដែរ?
 ដានី : គាត់អាយុច្រើនជាងមីនប៉ុន្មាន ប្រហែល៥ - ៦ឆ្នាំ ។
 ឆឹម : អូ! ចង់ចូល៧០ ។
 ដានី : បាទ! ៥៦ ។ ខ្ញុំធ្លាប់ជួបគាត់២-៣ដងដែរ ។ ចឹងកាលនឹង ពេលទៅប្រជុំជួបគាត់ដែរ ប៉ុន្តែ
 មិនដែលធ្លាប់បាននិយាយលេងអី សួរនាំសុខទុក្ខគាត់ដែរអត់?
 ឆឹម : សួរដែរនឹង ប៉ុន្តែវាយូរហើយវាក្លែងអស់ មិនស្រួល គាត់ភ្លេចខ្ញុំយូរហើយ បែកគ្នាឡើង
 ៣០ ។
 ដានី : ប៉ុន្តែកាលនឹងឋានៈមីន ហើយឋានៈគាត់ប្រហែលៗគ្នា?
 ឆឹម : អត់ទេ បងចែម គាត់ខ្ពស់ជាងខ្ញុំ ។
 ដានី : គាត់ខ្ពស់ជាង?
 ឆឹម : បា!
 ដានី : គាត់ឋានៈអីគេ?
 ឆឹម : គេកាលនឹងគេកាន់ឃុំបាត់ហើយ ។
 ដានី : អត់ទេ កាលនៅបាត់ដំបង?
 ឆឹម : ហ្នឹងហើយ កាលនៅបាត់ដំបងមិនដឹងគាត់ធ្វើអី ប៉ុន្តែគេធំជាងខ្ញុំ ។

ដានី : ធំជាង កាលនឹងមីងស្រុក ដល់គាត់ធំជាងមានតំបន់?

ឆឹម : អី! បែបសមាជិកអីនឹង ។

ដានី : សមាជិកតំបន់?

ឆឹម : អី!

ដានី : ចឹងតាម៉ុកនៅកាន់ភូមិភាគនៅបាត់ដំបង?

ឆឹម : បា!

ដានី : ចុះតាទិត មានឈ្មោះ តាទិតទេ?

ឆឹម : ថ្ងៃមិនស្គាល់ ។

ដានី : តាទិតគាត់កាន់អីគេ កាលនឹង?

ឆឹម : តាទិតខាងៗ ស្រុក ។

ដានី : កាលមកបាត់ដំបង?

ឆឹម : អី! កាលមកបាត់ដំបង នៅស្រុក ។

ដានី : ប៉ុនពេលប្រជុំជួបគ្នាទាំងអស់?

ឆឹម : អី! អីទិត គាត់នៅទទួលខុសត្រូវនៅកន្លែងស្រុកសំឡូតនឹងហើយ ។

ដានី : ទទួលខុសត្រូវស្រុកសំឡូតម៉េច?

ឆឹម : ស្រុកសំឡូតគាត់នៅនឹង គាត់ខុសៗហៅទៅស្រុកសំឡូតដែរនឹង ។

ដានី : ខុសៗហៅទៅ?

ឆឹម : បា!

ដានី : ចឹងគាត់ធំជាង គាត់មើលពីលើទៀត?

ឆឹម : បា!

ដានី : ចឹងមានតែគាត់តំបន់?

ឆឹម : អី! ចឹងបានថា ។

ដានី : ប៉ុន្តែដូចជាអ្នកនៅផ្ទាល់ម៉ង់ គឺពូហើយម៉ង់.....(ស្តាប់មិនបាន) ?

ឆឹម : បា!

ដានី : ចុះពេលប្រជុំម្តងៗ តាម៉ុកប្រាប់ម៉េចខ្លះ.....(ស្តាប់មិនបាន) ?

ឆឹម : ប្រជុំប្រាប់ថា ពេលប្រជុំសំណត់គេ ប្រជុំសំណត់កម្មាភិបាលជំនាន់នឹង ។ ប្រជុំមាន ប្រជុំមិន មែនប្រជុំឲ្យយើងចេះ មើលខុស មើលត្រូវមិត្តយើងចឹងណា តាមឃុំ តាម ។ បើយើង រៀនជាមួយឃុំ គេប្រាប់ឃុំចឹង ។ រៀនកុំឲ្យប្រជាជនពិបាក ធ្វើម៉េចឲ្យប្រជាជនបានហូប

បាយ កុំឲ្យហូបបបរញឹកពេក កាលនឹងយើងវាក៏សត់បាយដែរនឹង ។ ឲ្យហូបបបរញឹកពេក
ឲ្យហូបបាយ គេណែនាំចឹងដែរតើ ។

ជានី : គេណែនាំចឹងដែរ?

នីម : អី! គេណែនាំដែរតើ ប៉ុន្តែមកពីអ្នកក្រោមៗតើ ។

ជានី : ចឹងមីនមានប្រសាសន៍តិច ម៉េចបានជាប្រជាជនស្លាប់អីច្រើន គេណែនាំម៉េច មកពីយ៉ាង
ម៉េចកម្មភាពបាលថ្នាក់ក្រោម?

នីម : ច្រើនថ្នាក់ក្រោមវា វៃបូកណាស់ វាដកើនបូក វាចង់បានមុខ ចង់បានមាត់វាៗ អត់បាយ
ប្រជាជនចឹងទៅ ។

ជានី : អត់បាយប្រជាជន បានមុខ បានមាត់ម៉េច?

នីម : ចង់បានមុខ បានមាត់ចឹង វាអត់បាយប្រជាជនវា ឲ្យប្រជាជនស៊ីបបរចឹងទៅ ហើយសល់
ស្រូវសល់អង្ករចឹងទៅ ។

ជានី : សល់ទៅ យកទៅណា?

នីម : សល់ទៅ វាឲ្យទៅខាងលើទៅ ។

ជានី : ឲ្យទៅខាងលើ អូ! បានន័យថា ទៅតាមសហករណ៍នឹង ដូចជាធ្វើស្រូវ ធ្វើអីបានចឹង អត់ទុក
ឲ្យប្រជាជនហូបច្រើនទេ យកអាច្រើននឹងបញ្ជូនទៅខាងលើ អង្គការលើប្រជាជនអត់បាយ
អត់អីទៅ?

នីម : អត់ ប៉ុន្តែដល់ប្រជាជនតាមគ្រួសារទៅ ដល់មេយើងទីទៀនដែរនឹង ។ ទីទៀនថា ម៉េចឲ្យប្រជា
ជនស៊ីបបរ ។

ជានី : ចឹងដល់ពេលមីនទៅកាន់នៅសំឡូតនឹង អត់ឲ្យប្រជាជនអត់?

នីម : អត់ទេ អត់ដែលហូបបបរទេ ។

ជានី : អត់ដែលហូបបបរ?

នីម : ហូបបាយរហូត ។

ជានី : ហូបបាយរហូត?

នីម : បា! ហើយបើប្រជាជនស្អប់ យើងមកជួយស្អប់ប្រជាជនគេដែរ ។

ជានី : កាលនឹងមីនអត់មានយកមុខយកមាត់ដូចគេ ចង់បានអង្ករអីធ្វើទៅខាងលើច្រើន?

នីម : អត់ទេ បានអង្ករ ឲ្យបានពួកខ្ញុំឆ្អែត ។

ជានី : ចុះតាតាត់អត់ថាអីទេ តាម៉ុក?

នីម : តាម៉ុកចឹង តាត់អរ ។

ដានី : ចុះម៉ឺនកាលនឹង មឺនទៅកាន់នៅសំឡូត មឺនឃើញថាបានអង្ករបានត្រីអីមកឲ្យខាងលើច្រើន?

នីម : អត់ទេ គ្មានឲ្យទេ ។

ដានី : អត់ដែលឲ្យទេ?

នីម : អត់ទេ បែកឲ្យប្រជាជនៗគាត់ធ្វើបាន គាត់ហូបទៅ មានបែកអង្ករឲ្យប្រជាជនហូបថែមទៀត ផង ។ ខ្ញុំទៅសុំពីតាម៉ុកយកមកឲ្យប្រជាជនថែមទៀត ។

ដានី : ថែមទៀត?

នីម : ហ្នឹងហើយ ។

ដានី : ចុះអ្នកដែលខុសៗពីមុនមក ដូចជាធ្វើឲ្យប្រជាជនពិបាកវេទនាអី ដល់ពេលមឺនទៅ ពួកនឹង មឺនមានចាប់បញ្ជូនមកខាងតាម៉ុក គាត់អីដែរអត់?

នីម : ចាប់បញ្ជូនណា?

ដានី : ដូចថាកាលពីមុនមឺនទៅ មិនពួកអ្នកដែលគ្រប់គ្រងនឹង បង្កតម្កល់ប្រជាជនដូចជា អត់ឲ្យ បាយ ។

នីម : អូ! អាអ្នកតាមឃុំនឹង ។

ដានី : បាទ! តាមឃុំអីនឹង?

នីម : តាមឃុំម៉េចដឹង គ្នាគេធ្វើបាបដែរ ។ ហ្នឹងហើយ ដូចខ្ញុំទៅអ្នកធ្វើផងនឹង គេធ្វើបាបគ្នាៗម៉េច ហ៊ាន ។

ដានី : ចឹងដល់ពេលមឺនទៅអត់មានចាប់ពួកគាត់ទេ?

នីម : អត់ទេ ។

ដានី : អត់មានបញ្ជូនអីគាត់ឲ្យតាម៉ុក យើងថាគាត់ធ្វើខុសអីចឹង?

នីម : អត់ទេ ។

ដានី : យើងត្រូវចាប់ឲ្យតាម៉ុកៗត្រូវដោះស្រាយ អត់មាន?

នីម : អត់ ។ អាណិតគាត់ចង់រស់ ។

ដានី : អាណិតគាត់វិញ?

នីម : បា! ហើយដល់ចឹង ប្រជាជនស្រឡាញ់យើងណាស់ណា ។

ដានី : ប្រជាជននៅសំឡូតស្រឡាញ់?

នីម : ស្រឡាញ់ និយាយពីខ្ញុំរត់មក៧៩ ខ្ញុំថាម៉ែប៉ា ពុកប៉ា ខ្ញុំទៅហើយ ។ អី!ទៅកូនឲ្យបានសុខ សប្បាយ គាត់អត់រត់ជាមួយយើងណា នៅគាត់នឹង ។ គាត់យំ គាត់ឈរយំ សួរតាខ្ញុំមើល ពេលខ្ញុំចេញមក ។

ជានី : ចុះហេតុអ្វីបានម៉ែនរត់?
 ឆឹម : ខ្ញុំខ្លាចយួន។
 ជានី : ខ្លាចយួន?
 ឆឹម : អី! ខ្ញុំអត់ហ៊ាននៅជាមួយប្រជាជននឹង ខ្លាចក្រែងលរប្រជាជនណាមិនស្មោះត្រង់ជាមួយ
 យើងប្រាប់យួនៗ វ៉ៃយើងឆាប់ទៅ។
 ជានី : តែម៉ែនទៅនឹងប្រជាជនអត់មានដែល មានពិបាកវេទនា។ អត់មានអី?
 ឆឹម : អត់ទេ។
 ជានី : អត់មានខុសគ្នា ម៉ែនពេលនឹងទៅ មានប្រជាជនណាដែលធ្វើខុសគ្នាអី ត្រូវចាប់យក ទៅ
 អប់រំអីដែរអត់?
 ឆឹម : មានការ៉ែនៗ គាត់មានកន្លែងប្រជុំសំណាត់មួយនៅអាគ្នីលើ យើងតាមដាន។ គាត់ប្រជុំ
 សំណាត់ ប្រជុំនឹង គាត់ក្បត់ៗពីយើង។ អានឹងគេចាប់គាត់យកទៅអប់រំដែរ។
 ជានី : អប់រំនៅកន្លែងណា?
 ឆឹម : អប់រំដឹងនៅកន្លែងណា យើងអត់ដឹង។
 ជានី : យើងគ្រាន់ចាប់ទៅ?
 ឆឹម : អត់ចាប់ទេ យើងគ្រាន់ថា។
 ជានី : ប្រាប់គេ?
 ឆឹម : អី!
 ជានី : ពួកខាងណាមកចាប់?
 ឆឹម : ដឹងពួកខាងណា គ្រាន់យើងប្រាប់គេ ប្រាប់។
 ជានី : ប្រាប់ទៅពិណ?
 ឆឹម : ប្រាប់ទៅអីនឹង។
 ជានី : តានឹងដែលប្រជុំសំណាត់នឹង តានឹងធ្វើអី?
 ឆឹម : គាត់ប្រធានឃុំ។
 ជានី : ប្រធានឃុំនៅឃុំណា?
 ឆឹម : នៅឃុំ នៃកក្រញ៉ង់។
 ជានី : ឃុំក្រញ៉ង់ក្នុងស្រុកសំឡូតដែរ?
 ឆឹម : បា!
 ជានី : ឆ្នាំណាដែរចាប់នឹង?

ឆឹម : ណា៧៨ ។
 ដានី : ៧៨ ជិតបែកនៅ?
 ឆឹម : ៧៨ ៧៩ យើងរត់ទៅ ។
 ដានី : ៧៨ នៅខែប៉ុន្មានដែរចាប់....(ស្តាប់មិនបាន) ?
 ឆឹម : ហើ! ខែប៉ុន្មាន....(ស្តាប់មិនបាន) ។
 ដានី : ឈ្មោះ គារ៉ុន?
 ឆឹម : ហ្នឹង ។ មានកន្លែងកាត់ប្រជុំៗចាំធ្វើបាបពួកខ្ញុំ ។
 ដានី : ប៉ុន្តែកាលម៉ឺននៅនឹងដូចជា ប្រជាជនអីកាលពីមុនដូចជាអត់បាយ យើងទៅធ្វើឲ្យកាត់មាន
 បាយហូបយ៉ាងម៉េច ហើយក៏មានខ្វះអត់ដែរ?
 ឆឹម : ប្រជាជនស្រុកសំឡូតអរឲ្យខ្ញុំទៅ ហើយយើងដឹកអង្ករទៅចែកឲ្យកាត់ហូបចឹងទៅ ហើយកាត់
 ធ្វើស្រូវបានយើងទៅជួយស្គូ ធ្វើដូចជាម៉ែកូនចឹង ពួកយើង ។
 ដានី : ដូចជាម៉ែកូន ជួយគ្នាទៅវិញទៅមក?
 ឆឹម : បា! យើងអត់ធ្វើទេ យើងជួយធ្វើកាត់ ហើយយើងហូប ។
 ដានី : ចុះកាលនឹងម៉ឺន ពេលហូបបាយហូបនៅសហករណ៍ដែរ ក៏យើងហូបនៅផ្ទះយើងតិច?
 ឆឹម : តាមសហករណ៍ យើងហូបនៅសហករណ៍ ។
 ដានី : ប៉ុន្តែម៉ឺន?
 ឆឹម : ខ្ញុំហូបនៅកន្លែងសាលាឆ ឈ្នួន ។
 ដានី : នៅកន្លែងឆ ឈ្នួន?
 ឆឹម : បា!
 ដានី : កន្លែងឆ ឈ្នួននឹង ចុះម៉ឺននៅហូបតែ២នាក់ពូទេ?
 ឆឹម : ២នាក់អី គ្នាច្រើនណាស់ មានអីនៅតែ២នាក់ ។ នារីប្រហែល៣០ - ៤០ នាក់ដែរពេទ្យ នៅ
 រួមពេទ្យ កន្លែងពេទ្យកាត់ដែរ ហូបបាយ មិនមែនតែឯងណា ។ ខ្ញុំទៅនៅស្រុកសំឡូត បើ
 សិនខ្ញុំអត់រត់ខ្ញុំនៅជាមួយកាត់ ក៏រស់ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំខ្លាចក្រែងលរប្រជាជនណាអត់ស្មោះត្រង់ ខ្លាច
 យួនវ៉ៃយើងឆាប់ ខ្ញុំរត់នឹង ។
 ដានី : កាលនឹងប៉ុន....(សម្លេងខ្សោយ) ?
 ឆឹម : ញឹកញាប់ដែរ ។
 ដានី : ប្រហែលជាប៉ុន្មានថ្ងៃ...?
 ឆឹម : ប៉ុន្មានថ្ងៃអីទេ ម៉ាខែកន្លះអីមកម្តង ។

ជានី : ដូរពិបាកកាលនឹង?
 ឆឹម : ដូរពិបាកណាស់ណា បើថាខែវស្សា និយាយពីកាយរីកក្រចកដែរអស់ហើយ កាយឡានៗ
 ជាប់ កាយដីដាក់កង់ឡាន ។
 ជានី : ជិះឡានអីមក?
 ឆឹម : ខ្ញុំ កាលនឹងឡាន អា.....(ស្តាប់មិនបាន) ។
 ជានី : ប៉ុន្មាននាក់ ជិះមក?
 ឆឹម : មកស្រុក... គាត់ឲ្យមករៀនម្តងម្នាក់ ។
 ជានី : មកម្តងម្នាក់ៗ ?
 ឆឹម : ហ្នឹងអត់ឲ្យមកម្តងទាំងអស់ខ្លាច ។
 ជានី : ដូចជាមិនមកចឹង ពូអត់មកទេ?
 ឆឹម : ហ្នឹងហើយ គេចេះអត់ហៅម្តងទាំងអស់ វាដូរឆ្ងាយហើយវាខ្លាចពិបាក ។
 ជានី : ចឹងកាលនឹងជួបយាយចែម ជួបតាទិតអីដែរ?
 ឆឹម : ជួបទាំងអស់នឹង ។
 ជានី : ជួបរាល់ថ្ងៃ?
 ឆឹម : អីទិតនៅបាត់ដំបងដូះគាត់ ប្រពន្ធកូនគាត់នៅបាត់ដំបង ។
 ជានី : តែយាយចែម គាត់នៅបាត់ដំបងដែរ?
 ឆឹម : ហ្នឹងហើយ ។ នៅបាត់ដំបង ប៉ុន្តែគាត់នៅស្រុកអី ខ្ញុំភ្លេច ។ ខ្ញុំទៅពី...គាត់បេះក្រូចម្តងៗ
 កន្លះឡាន យកទៅឲ្យគាត់ ។
 ជានី : ឲ្យអី?
 ឆឹម : បា!
 ជានី : ចុះមិននិយាយថា ពេលមិនឡើងមកបាត់ដំបងម្តងៗ បានអីធ្វើតាម៉ុក?
 ឆឹម : មានអី មានតែក្រូចមានអីនឹង ។
 ជានី : យកក្រូចៗ មកពីបាត់ដំបងឆ្ងាយញ៉ា?
 ឆឹម : ក្រូចនៅស្រុកសំឡូតនឹង នៅកន្លែងចំណង់ក្លាយ ។
 ជានី : ក្រូចអីគេ?
 ឆឹម : ក្រូចពោធិ៍សាត់ បើកឡានចូលបេះក្រោមដើម ។
 ជានី : យកមកធ្វើ ពីណាខ្លះ?
 ឆឹម : ធ្វើអីទិត ធ្វើអីម៉ុក ។

ជានី : ដើរតាមកុំ តាទិត?
 ឆឹម : យើងហូបម៉ែចអស់ ។
 ជានី : ចឹងតាទិតដូះគាត់នៅកន្លែងកាលនឹង?
 ឆឹម : នៅ ៧ប្រហោង ។
 ជានី : ៧ប្រហោង ចុះតាមកុំគាត់នៅកន្លែង?
 ឆឹម : តាមកុំដូះទឹករលក ។
 ជានី : អាដូះទឹករលក ដំបូងអង្គាញ់ៗ ?
 ឆឹម : ហ្នឹងហើយ អានឹង ។
 ជានី : គាត់នៅក្នុងនឹងម្នាក់?
 ឆឹម : គាត់នៅដូះគាត់នឹង ។ ប្រជុំៗ ចូលទៅប្រជុំនៅលើនឹងដែរ ។
 ជានី : ប្រជុំនៅដូះគាត់បណ្តោយ?
 ឆឹម : អី!
 ជានី : ចុះប្រពន្ធកូនគាត់នៅនឹងដែរ?
 ឆឹម : នៅ ប៉ុន្តែយាយស្លាប់បាត់យូរហើយ ។
 ជានី : បើតាទិតនៅកន្លែងអំពីលប្រហោង?
 ឆឹម : អី!
 ជានី : គាត់នៅតែបាត់ដំបងទេ?
 ឆឹម : គាត់នៅបាត់ដំបង ។
 ជានី : ប៉ុន្តែគាត់ចុះទៅសំឡូតម្តងម៉ាកាល?
 ឆឹម : អី!
 ជានី : គាត់ចុះទៅ គាត់ណែនាំថាម៉ែចខ្លះតាទិត?
 ឆឹម : គាត់គ្មានណែនាំអីផង គាត់គ្រាន់តែមើលពួកយើង ។
 ជានី : គ្រាន់ទៅមើល?
 ឆឹម : ចា!
 ជានី : គាត់ជិះអីទៅ?
 ឆឹម : គាត់ជិះឡាន ។
 ជានី : ឡានម៉ែច គាត់ជិះ?
 ឆឹម : គាត់ជិះឡាន អាហ្សីពយោធា ។

ជានី : ទៅភ្នំប៉ុន្មាននាក់?
 ឆឹម : ទៅនិរសាគាត់២នាក់ ៣នាក់គាត់នឹង ។
 ជានី : គាត់ទៅយូរៗទេ ហើយក៏?
 ឆឹម : គាត់ទៅវិលល្ងាច ។
 ជានី : គាត់ទៅវិលល្ងាច គាត់អត់ដែលដេកនៅនោះ?
 ឆឹម : ទៅកន្លែងណាទៀងដាច់សង្វែង គាត់អត់សម្រានទេ គាត់ខ្លាច ។
 ជានី : ចុះម៉ែនបើមកបាត់ដំបង ម៉ែនដេកនៅបាត់ដំបង?
 ឆឹម : បា!
 ជានី : សម្រាន្តប៉ុន្មានយប់ទៅ មកបាត់ដំបងម្តងៗ ?
 ឆឹម : អី! មកម៉ាអាទិត្យ ។
 ជានី : ចឹងយាយចែមអីសម្រាន្តម៉ាអាទិត្យអីចឹងដែរ?
 ឆឹម : អីៗសម្រាន្តដូចគ្នានឹង ។ រៀនសូត្រកន្លះខែ សម្រាន្តកន្លះខែ ។
 ជានី : ចឹងអ្នកដែលមកប្រជុំនឹង បង្រៀនម៉ាអាទិត្យ សម្រាកនៅនឹងម៉ាអាទិត្យ បើមកកន្លះៗ ចឹង ម៉ែន?
 ឆឹម : ហ្នឹងហើយ ។
 ជានី : ចឹងអ្នកនៅតាមស្រុក តាមតំបន់អីត្រូវមក?
 ឆឹម : មកសម្រាកនឹងហើយ ។
 ជានី : ប៉ុន្តែភាគច្រើនអ្នកដែលមក ពេលដែលតាម៉ុកគាត់មកបាត់ដំបងនឹង នៅតាមស្រុកតាមតំបន់ ភាគច្រើនអ្នកដែលមក....(សម្លេងខ្សោយ) ?ស្រុកកំណើតនៅខាងតាភែវ, ខាងអីចឹង?
 ឆឹម : បា!
 ជានី : សំបូរភាគច្រើនមិនចឹង អ្នកមកពីខាងតាភែវ ខាងនិរតី? ដូចជាពេលដែលតាម៉ុកគាត់មក បាត់ដំបង?
 ឆឹម : ហ្នឹងហើយ គាត់មកបង្រៀនយើង ដូចគាត់នៅនឹង ។
 ជានី : ចឹងម៉ាខែ ម៉ាខែកន្លះអីយើងមកម្តង?
 ឆឹម : បា! មករៀនសូត្រ ។
 ជានី : គ្រប់ស្រុក ប៉ុន្តែយើងអត់មកទាំងអស់គ្នា មកម្តងៗ ?
 ឆឹម : បា!
 ជានី : លោកពូគាត់អញ្ជើញមក ម៉ែននៅសំឡូត ម៉ែនរៀនសូត្រ ពូនៅសំឡូត?

ឆឹម : បើដូចយើងមានពានក៏ មករៀនសូត្រម្នាក់ម្តងចឹងទៅ ។
 ជានី : ចុះសភាពការណ៍ ពេលដែលមិនមកសំឡូតអីនឹង សភាពការណ៍ប្រែប្រួល នៅ?
 ឆឹម : កាលខ្ញុំមកនឹង អត់អីទេ ដល់៧/៩ បានគេរត់ៗ ទៅដល់សំឡូត ។ ពួកយើងពីភ្នំពេញទៅដល់
 សំឡូតមនុស្សឡើងឡានឡើងកកកុញ ។
 ជានី : ពេលដែលគេរត់ទៅដល់សំឡូត កាលនឹងមិននៅសំឡូតនៅឡើយទេ?
 ឆឹម : បា! អត់ទាន់រត់ដង ។
 ជានី : ចុះតាម៉ុកគាត់ទៅសំឡូតអត់?
 ឆឹម : តាគាត់ដើរតែពាស គាត់ដើររត់យួន៧/៩ គាត់ដើរបញ្ជា ទៅលិចទៅកើតខ្លាចយួននឹង ។
 ជានី : ចុះពេលនឹងពេលដែលមិនចាប់ផ្តើមរត់នឹង ចាប់ផ្តើមរត់ពីត្រង់ណាទៅ?
 ឆឹម : រត់ពីសំឡូតទៅ ។
 ជានី : រត់ទៅណា?
 ឆឹម : រត់ទៅព្រំដែន ។
 ជានី : រត់ទៅព្រំដែនណា? សំឡូតព្រំដែនហើយតើ?
 ឆឹម : ខាងថៃ រត់នឹងហួសទៀតទៅ ។
 ជានី : រត់ទៅតាមណា?
 ឆឹម : រត់តាមស្ទឹងរហូត ទៅអូរជ័រ ស្ទឹងតោ ។
 ជានី : កាលនឹងមិនមានកូននៅ?
 ឆឹម : នៅ ។
 ជានី : អត់ទាន់មាន?
 ឆឹម : ខ្ញុំការហើយ ។ ដល់ខ្ញុំមានកូនៗ ធ្វើការខាងពេទ្យសព្វថ្ងៃ ។
 ជានី : កាលនឹងម្តាយមិន បងប្អូនអីនៅជាមួយមិនដែរអត់?
 ឆឹម : អត់ទេ ម៉ែខ្ញុំនៅស្រុកនោះ ខ្ញុំបែកម៉ែខ្ញុំគិតទៅយូរហើយ ។
 ជានី : កាលនឹងតាំងពីមិនចេញទៅស្រែអំបិល មក?
 ឆឹម : និយាយរួមបែកតាំងពី៧/២១រហូត ។
 ជានី : អត់ដែលទៅលេងស្រុកដង?
 ឆឹម : ដល់សង្ក្រាន្តនឹង ខ្ញុំអត់ដែរទៅ ដល់យើងបែកហើយបានទៅ ។
 ជានី : ឆ្នាំណាបែកហើយ?
 ឆឹម : ឆ្នាំយើងរំដោះហើយ៧/៥ ក៏ខ្ញុំអត់បានទៅដែរ ។

ជានី : រំដោះហើយឆ្នាំណា?
 នីម : យើងត្រូវគ្នានឹង ។
 ជានី : អូ! ដល់ពេលឆ្នាំ៩០ ជាងហើយនឹងបានៗទៅ?
 នីម : ហ្នឹងហើយ ។
 ជានី : បានៗទៅ?
 នីម : បានទៅ បា!
 ជានី : ពេលដែលយួនចូលមករត់នឹង រត់មកតាមព្រំដែន មិនធ្វើអីទៀតទៅ?
 នីម : យើង រត់ មានធ្វើអី អត់ ។
 ជានី : អត់កងទ័ពនឹងគេទេ?
 នីម : បើខ្ញុំការហើយ គ្មានធ្វើអីទៀត តាពិការ ។
 ជានី : នៅតាមព្រំដែនរហូត?
 នីម : ប្រជាជននៅតាមព្រំដែនរហូត ។
 ជានី : ចូលទៅទឹកដីថៃ?
 នីម : ចូល ។ យើងដាច់បាយកាលនឹង បើរត់ទាំងអស់គ្នា ទាំងមេ ទាំងកូន បើយួនដេញ ។
 ជានី : ប៉ុន្តែ ពេលដែលយើងរត់ទៅ មិនអី អត់ដែលនៅជាមួយតាម៉ុក?
 នីម : អត់ទេ បែកគ្នា... រត់បែកគ្នាអស់ ។
 ជានី : ចុះមិនជួបយាយចែមដែរ?
 នីម : អត់ៗជួបគាត់រហូត ។
 ជានី : គាត់ទឹកដីជួបគាត់?
 នីម : អីទឹកដីជួបៗ តាំងពីប្រពន្ធកូន គាជួយពរកូនគាត់ទៀតនោះ ។
 ជានី : ចឹងទៅជាមួយគាត់?
 នីម : បា! រត់ទៅជាមួយគ្នាគាត់រហូត ។
 ជានី : ដល់ណា?
 នីម : ទៅដល់ ខ្ញុំអត់ស្គាល់ ទៅដល់រត់ចូលថៃៗគេធ្វើរបង យកខ្សែព័ទ្ធរបងយើង កុំឲ្យប្រជាជន វាច្របូកច្របល់ បានប្រជាជនវាចូលធ្វើបាបយើងច្របូកច្របល់ ។
 ជានី : ចុះមិនអីនៅក្នុងជំរំអីដែរអត់?
 នីម : ខ្ញុំនៅជំរំ ។
 ជានី : ជំរំស្ទីគេ?

ឆឹម : កាលនឹងជំរុំស្តី ភ្លេចហើយ ស្រះកែវ ។
 ដានី : ស្រះកែវ មិនកាលនឹងមើលអត់ចង់ចេញទៅក្រៅ ចេញទៅអាមេរិច ទៅបារាំង?
 ឆឹម : អី! បើបានឆ្លុះនឹង មានឈ្មោះទៅ តែខ្ញុំអត់ព្រមទៅ តាខឹងចង់ឆាប់ និយាយដល់ឥឡូវ ។
 ដានី : មើលមិនមានឈ្មោះទៅ មិនអត់ព្រមទៅ?
 ឆឹម : ខ្ញុំវាឆ្លុះ ខ្ញុំនឹកឃើញថា ខ្លួនណាស់ ទៅស្រុកយើងវិញ ទៅប្រទេសខ្មែរវិញ ។ បើសិនខ្ញុំទៅ
 ឆាប់ហើយ ទៅដល់ប្រទេសក្រៅបាត់ហើយ ។ ប៉ុន្តែឯង អាតានឹង ខឹងខ្ញុំដល់ឥឡូវ ។
 ដានី : ពួកគាត់ចង់ទៅដែរ?
 ឆឹម : បា! ប៉ុន្តែខ្ញុំអត់ទៅ ។ ខ្ញុំនឹកឃើញទៅអនិច្ចាប្រទេសខ្មែរ ។
 ដានី : អនិច្ចាប្រទេសខ្មែរ?
 ឆឹម : ហ្នឹងហើយ ។
 ដានី : ដូចជាទឹកស្រណោះ?
 ឆឹម : ទឹកស្រណោះ កុំទៅអីតាទៅស្រុកយើង ទៅប្រទេសយើងវិញ ។
 ដានី : ដូចជាពេលមកពីជំរុំមក មកនៅកន្លែងណាវិញ?
 ឆឹម : ខ្ញុំមកនៅខាងបឹងបេង ។
 ដានី : ខាងបឹងបេង មកខាងម៉ាឡៃវិញនឹង?
 ឆឹម : អី! ចុះមកដល់ម៉ាឡៃ ។
 ដានី : នៅបឹងបេង...?
 ឆឹម : នៅ ជិតហើយខ្ញុំចេញពីជំរុំពោះធំកូន៣ខ្ញុំ៣ខែ ទាល់កូនខ្ញុំកើត កំណើតកូន២១នឹង កើតនៅ
 នឹង ។
 ដានី : ទី១ ទី២ កើតនៅជំរុំទាំង២?
 ឆឹម : ហ្នឹងហើយនៅព្រំដែននឹង យើងនៅម៉ាឡៃនឹង ។
 ដានី : នៅម៉ាឡៃ កូនទាំងពីរកើតនៅម៉ាឡៃ?
 ឆឹម : បា!
 ដានី : ចុះកាលនឹង ពេលកើតអីមានឆ្នូបអីនៅណាទៅ?
 ឆឹម : ខ្វះអីឆ្នូបពេទ្យ ។
 ដានី : មានពេទ្យគេត្រឹមត្រូវនៅម៉ាឡៃ?
 ឆឹម : អី! ឆាប់ហើយពេទ្យគេ ។
 ដានី : មិនមែនឆ្នូបបូរាណ?

ឆីម : បូរណក៏មាន ពេទ្យក៏មាន ។
 ដានី : ល្អដែរ?
 ឆីម : ពេទ្យគេ បើយើងកូនពិបាក យើងយកទៅពេទ្យទៅ ពេទ្យឆ្មបខ្មែរយើងថាឲ្យយកគាត់ទៅ
 ពេទ្យទៅគេយកទៅពេទ្យ ។
 ដានី : មីននៅបឹងបេង នៅពេលណាទៅបានចេញពីបឹងបេង?
 ឆីម : ដល់ ឆ្នាំប៉ុន្មានទេ វាអត់ចាំ ។ ខ្ញុំអត់សូវចាំដែរនឹង កូនខ្ញុំមកទៀតមក ។
 ដានី : ចេញពីបឹងបេង មកនៅណា?
 ឆីម : ចេញពីបឹងបេង មកនៅកន្លែងតាៗនឹង ។
 ដានី : តាត់នៅណា?
 ឆីម : គេដាស់ឲ្យមករៀននឹង ។
 ដានី : មករៀននៅណា?
 ឆីម : មករៀននៅកន្លែងតា ។
 ដានី : នៅណា?
 ឆីម : ច-១ ។
 ដានី : ច-១នៅណា?
 ឆីម : វាវង្វេងដែរនឹង ។
 ដានី : នៅខាងណា នៅខាងម៉ាឡៃនឹងដដែល ឬក៏ខាង?
 ឆីម : នៅខាងយើងនឹង កោះកុងដឹង ។
 ដានី : កាលនោះតាៗណាខ្លះ?
 ឆីម : នៅកន្លែងតា ។
 ដានី : តាម្នីក?
 ឆីម : អត់ទេ ។
 ដានី : តាណា? តាប៉ុល ពត?
 ឆីម : ហ្នឹងនៅជិតគាត់នឹង ប៉ុនអត់ឃើញ កន្លែងគេទេ ប៉ុន្តែម្នីក្បែរៗនឹង ។
 ដានី : ប៉ុន្តែទស្សនាប័ណ្ណតាប៉ុលពត?
 ឆីម : ដូះអាណា អានឹងនៅ ។
 ដានី : ចុះតានួន ជា?
 ឆីម : អី! នៅជិតៗ គ្នានឹង ។

ដានី : នៅជិតតាប៉ូលពត តានួន ជា នឹង ?
 ឆឹម : អី !
 ដានី : អត់ដែលបានជួបគាត់ អត់ដែលបាន ?
 ឆឹម : អត់ទេ ។
 ដានី : ចឹង... (សម្លេងខ្សោយ) ?
 ឆឹម : មករៀនសូត្រ ។
 ដានី : មករៀនសូត្រយ៉ាងម៉េច ?
 ឆឹម : មករៀនផ្នែកខាងនយោបាយ ខាងបច្ចេកទេស ខាងសេដ្ឋកិច្ចនឹង ។
 ដានី : ទាំង២នាក់ ?
 ឆឹម : អត់ទេ មកតែគាត់ ប៉ុន្តែមកតែកូនចៅម្តងម៉ាជារូបនឹង ។
 ដានី : ចឹងពួកគាត់មកចឹងទៅ ?
 ឆឹម : តាមកចឹង គេឲ្យរៀនវាស់ៗល្ងាច ។
 ដានី : ចុះមិនរៀនដែរអត់ ?
 ឆឹម : ខ្ញុំអត់ទេ ទៅជាមួយកូន ដាំបាយហូប ។
 ដានី : ប៉ុន្តែគាត់មករៀនចឹង មកទាំងគ្រួសារមក ?
 ឆឹម : បា! មកនៅនឹងពេលរត់៧៩ ។
 ដានី : យើងមករៀន... (សម្លេងខ្សោយ) ?
 ឆឹម : អត់ទេ ដឹងរៀនខាងផ្នែកធនាគារដឹង ។
 ដានី :ចេញពីកន្លែងតាៗ មកនៅណាទៀត ?
 ឆឹម : រត់ យួនវ៉ៃរត់ ។
 ដានី : រត់មកណាទៀត ?
 ឆឹម : រត់មកដីថៃវិញមក អូ! ច្រើនគន្លាក់ ។
 ដានី : ចេញមកពីដីថៃហើយ ទៅណាទៀត ?
 ឆឹម : ចេញមកពីដីថៃមក កាលនឹងចេញមកពីដីថៃចេះដើរទៅនៅគិបតក់ក្របក់ន្លែង តាមព្រំដែន
 ចឹងទៅ ។
 ដានី : មកតាមព្រំដែនៗណាទៅ ?
 ឆឹម : ខាងយើង ក្បែរមាត់ស្ទឹងព្រំដែនខាងកំរៀង ខាងអីនឹង ។
 ដានី : ខាងកំរៀង ខាងឡែមនឹង ?

ឆឹម : ហ្នឹងហើយ ចេះចេញ ចេះតែដើរទៅដល់នោះ យួនដេញពពកទៅ ចេះទៅហើយមូលជើង
 ខោរហួត ។
 ដានី : ទាំងក្រសារ ទាំងថ្មី ទាំងប្រពន្ធកូន?
 ឆឹម : បា! ណាក៏ចឹងដែរ ។
 ដានី : រួចទៅមកណាទៀត ក្រោយមកទៀត?
 ឆឹម : ដល់ក្រោយមកទៀត ចេញពីជំរំមក ។ រត់ចូលជំរំ ចេញពីជំរំមកនៅកំរៀងនឹង ។ អី! នៅ
 បឹងបេងនឹង ។
 ដានី : បឹងបេងនឹងហើយ?
 ឆឹម : ចេញពីបឹងបេងហើយ ថាមកនៅកន្លែងតា ។
 ដានី : ចេញពីកន្លែងតា ។
 ឆឹម : ចេញមកពីកន្លែងតា ។ នឹង មិនរត់ ។ បានខ្ញុំមកនៅស្រុកសំឡូតនឹង អី! កោះកុងទៀត ។
 ដានី : កោះកុងណា?
 ឆឹម : មកនៅយើង ចេញមកៗនៅអូរដើមចេក ។
 ដានី : អូរដើមចេកនៅណា?
 ឆឹម : អូរនោះនឹង ។
 ដានី : អូរដើមចេក អូរនោះ កន្លែងណាវិញ ខាងសំឡូតនឹង?
 ឆឹម : ហ្នឹងហើយ ។
 ដានី : នៅនឹងយូរទេ?
 ឆឹម : នៅយូរនឹង ។
 ដានី : ចេញពីអូរដើមចេក អូរនោះមកខាង?
 ឆឹម : ចេញពីនឹងចូលជំរំទៀត ។ ចូលជំរំអូរល្អ ។
 ដានី : ចឹងក្រសារមិនចេញចូលទៅមកៗ ?
 ឆឹម : បា! ហ្នឹងហើយ រត់ដូចល្អានចឹង ។
 ដានី : ចុះដល់ពេលយើងទៅជំរំហើយម៉េចទៀតទៅ?
 ឆឹម : ចូលជំរំហើយ ចេញពីជំរំមកនឹង ។
 ដានី : ចុះម៉េចបានម៉ឺន ហើយក្រសារមិនមកហ្នឹង?

ឆឹម : ចុះកាលនឹង ពួកគេមកមុនខ្ញុំ២ឆ្នាំ ដល់រត់ទៅជំរំ ។ រត់ទៅនោះមូលគ្នាអស់វិញ ដល់នេះកូនខ្ញុំ មានប្តីផ្ទះគេនៅនោះ ។ ដល់កូនខ្ញុំមានប្តី ក៏គេហៅមកនៅនឹងទៀតមក ខ្ញុំក៏មកនេះមក វាចប់ ត្រឹមនឹង ។ កាលពីមុនមកនិយាយអត់អស់ទេ ។

ដានី : ឆ្នាំណាបានមកដល់នឹង?

ឆឹម : ឆ្នាំ ២០០០ ។

ដានី : មុនគេត្រូវគ្នា?

ឆឹម : ត្រូវគ្នាហើយ ។

ដានី : ត្រូវគ្នាហើយ បានមកនឹង?

ឆឹម : ហ្នឹងហើយ ។

ដានី : ឆ្នាំ៩០ ជាង?

ឆឹម : អត់ទេ ។

ដានី : ឆ្នាំ២០០០ មកក្រោយគេ?

ឆឹម : ហ្នឹងហើយ ខ្ញុំមកក្រោយគេ ។

ដានី : ចឹងពេលបានមកលេងនឹងហើយ បានមើលទៅលេងផ្ទះ?

ឆឹម : បាទ! ទៅលេងផ្ទះនឹង ទៅលេងផ្ទះ២ដង ។

ដានី : ទៅបាន?

ឆឹម : ទៅបាន៣ដងហើយខ្ញុំ ។

ដានី : ទៅយូរៗទេ ទៅផ្ទះ?

ឆឹម : ទេ! ទៅកាល៧ឆ្នាំនេះ កាល៩១ ទៅធ្វើបុណ្យខ្មោចមែ ទៅម៉ាអាទិត្យ ធ្វើបុណ្យមែខ្ញុំ សប្បាយណាស់ ជួលល្ខោន ជួលអី សប្បាយ បានបងប្អូនច្រើនចូលម្នាក់៥០ម៉ឺន ។ ជួល ល្ខោនម៉ាពាន់ ។

ដានី : ជួនល្ខោនអស់ម៉ាពាន់ ហើយបងប្អូនប៉ុន្មាននាក់ទៅ តែ៥០០ម៉ឺនម្នាក់?

ឆឹម : ចុះទម្រាំចៅកាត់ទៀត គ្រាន់ចៅកូនខ្ញុំនេះ ២នាក់២០ម៉ឺន ហើយខ្ញុំ៥០ ។ ហើយនៅបងប្អូន គេខាងនោះទៀត ចៅៗកាត់កូនបងខ្ញុំកូនប្អូនខ្ញុំសុទ្ធតែមានចៅអស់ហើយ ។

ដានី : នៅជុំគ្នាចឹងសប្បាយ?

ឆឹម : សប្បាយណាស់ ធ្វើបុណ្យសប្បាយណាស់ ។

ដានី : ចុះរាប់អានគ្នាលក្ខណ៍?

ឆឹម : បងប្អូនខ្ញុំបែក ទៅដល់ចង់លេបគ្នានោះ ។

ជានី : នៅស្រឡាញ់រាប់អានគ្នា?

នីម : បា! បែកគ្នាយូរ ។

ជានី : ចុះអ្នកញាតិមិត្តជិតខាងដូចជា អ្នកស្រុកអ្នកភូមិគេនៅនាំគ្នា?

នីម : អូ! មកនិយាយមកពីខ្លួនអត់បានដេកទេ យប់ឡើងកណ្តាលៗ ។

ជានី : មកធ្វើអី?

នីម : ចុះសួរសុខទុក្ខ មនុស្សវាខានទៅយូរៗ គេថា “ឆ្នើន អត់ចាស់ទេហ្នឹង” ។ អត់ចាស់ស្អីនៅ តែចំការម៉ាថ្ងៃៗ

ជានី : ហេ! មិនដូចអត់ទាន់ចាស់មែន អាយុ៦០ ហើយនៅប្រហែលដូច៥០ ជាងៗ ដំបូងឃើញខ្ញុំ ស្មានតែ៥០ ជាង?

នីម : ហើយបើគេដណាស់ខ្ញុំឡើងបាក់ធ្លេញអស់ហើយគេទៅនៅវត្ត ឯងនៅធ្វើចំការ គិតរកទៅ នៅវត្តនឹងគេ ។

ជានី : ចុះថ្ងៃណាទៅលេងស្រុកទៀតមើលទៅ?

នីម : ខ្ញុំ កូនខ្ញុំ២២ឆ្នាំទៀត ធ្វើបុណ្យមែម្តងទៀតៗ ចាំ២ឆ្នាំទៀត បួន បងខ្វះតុល្យហើយ ចាំ រកលុយបានធ្វើធំម្តងទៀតៗ

ជានី : ប្រាប់បងប្អូននៅនោះ ។

នីម : បា!

ជានី : ចុះខាងនេះ....(ស្តាប់មិនបាន) ?

នីម : អត់ ខ្ញុំអត់ដែរសែនមាយជង់ ខ្ញុំខ្មែរសុទ្ធ ។

ជានី : អត់ទេ បុណ្យអីគេ ដែលគេធ្វើរួមគ្នាក្នុងភូមិ បុណ្យគេហៅបុណ្យអី ពេលដែលយើងដូចជា ខាងដីដូនដីតាយើងដាក់ជាមួយគ្នាចឹង ដល់ពេលខែដល្កុន ខែចៃគ្រ ខែមាយ ដល្កុន យើង ធ្វើបុណ្យរួមគ្នា អាននឹងចឹង?

នីម : ដឹងអីស្រុកនោះ អត់ដែរចឹងផង ។

ជានី : អត់ដែរចឹង?

នីម : បា! អត់ដែលធ្វើបុណ្យមែម្តងស្ទាបអីចឹង ។

ជានី : ចុះបងប្អូនមានដែលមកលេងមើលនឹង?

នីម : មកៗ បងកាលខ្ញុំនៅស្រុកសំឡូតមកបងៗបង្កើត ។ មែម្តងដែលមកលេងនឹង ។

ជានី : គាត់មកលេងដល់នឹង?

នីម : បា! គាត់មកលេង២ដង ។

ជានី : គាត់មកលេងដូះ បានគាត់ទៅស្រុកវិញ?

នីម : បា!

ជានី : ទៅស្រុកទៅអី ទៅភ្នំពេញប្លែក?

នីម : ប្លែកណាស់ ខ្ញុំវ៉ៃឆ្អឹង អត់ដូចមុន ។

ជានី : កាលជំនាន់ពាង្គិ កាលម៉ែទៅប្រជុំទៅអីខុសគ្នាម៉េច?

នីម : អត់ទេ ខុសគ្នាខ្លាំង ខ្ញុំវ៉ៃឆ្អឹង ហើយខ្ញុំមើលអក្សរមិនដាច់ទៀតកាលនឹង ។

ជានី : ម៉ែអានអក្សរអត់ដាច់?

នីម : អានដាច់តិចៗ ។

ជានី : ដល់ពេលទៅដូះបែកយូរ ទៅដល់ទៅដូះម៉េច ប្លែក?

នីម : ទៅស្រុក ខ្ញុំសួរតា ខ្ញុំទៅអាជីបូងសុទ្ធខ្ញុំថាទៅដល់ដូះ ខ្ញុំថាមិនមែនដូះខ្ញុំ មិនមែនភូមិខ្ញុំតើ ។

ជានី : ម៉េចចឹង?

នីម : ចុះកាលខ្ញុំនៅសុទ្ធតែព្រៃមានកំបូកមានអី ព្រៃ ដល់ឥឡូវវាលចេះ សុទ្ធតែដូះ ។ ខ្ញុំវ៉ៃឆ្អឹងតើ ខ្ញុំទៅចង់ហៀរទឹកភ្នែក នឹកឃើញប្លែកដូះ ។ ទៅដល់ម៉ែខ្ញុំនៅសំរានលើក្រែនឹង ។

ជានី : ទៅដល់មើលឃើញគាត់ស្គាល់ភ្លាម?

នីម : ខ្ញុំថាមិនមែនដូះខ្ញុំទេ តា? អញមក យាយខ្ញុំមកកាលមុននេះ ខ្ញុំដើរតាមដូរនឹង តាទៅមុនខ្ញុំ ម្តងចឹង ។ ដល់ទៅដល់ឃើញម៉ែខ្ញុំកំពុងសំរានលក់ ។ ទៅដល់ថ្ងៃខ្ពស់ជាងនឹង ម៉ែកំពុងសម្រាន លក់ ទៅដល់ខ្ញុំហូរទឹកភ្នែក និយាយអត់រួច ខ្ញុំហៅម៉ែខ្ញុំអត់រួចទេ ដល់យូរណាស់បានម៉ែខ្ញុំ កំពុងសម្រានលក់“ម៉ែ” ស្រាប់ម៉ែក្រោម “កូនឯងមកហើយ” ។

ជានី : ស្រុករបស់ពូនៅភូមិអី?

នីម : គាត់នៅភូមិបាទធាប ។

ជានី : ភូមិបាទធាប ឃុំត្រពាំងផងដែរ?

នីម : បា! បាទធាប ។

ជានី : អូ!ចឹងបើទៅស្រុកថាទៅបានលេង២នាក់?

នីម : ទាំងអស់ ទៅទាំង២ ។

ជានី : បាន២នាក់?

នីម : បា! ទៅតែមួយបានទាំងអស់ជិតគ្នាចឹង ។ ទៅចង់វ៉ៃឆ្អឹងខ្ញុំ ។ ឥឡូវនឹង កន្លែងខ្ញុំធ្លាប់ដើរនៅពី ក្មេងៗក៏ប្លែក អត់មានដឹង មើលស្គាល់ទេ ។

ជានី : អត់មានដឹងមើលស្គាល់?

ឆឹម : អត់ទេ លែងដឹងពីណាអស់ អាស្រ័យខ្ញុំអីពីដើម ពីដែងអីមក ដឹងគេធ្វើដូះធ្វើអីវង្វេង វង្វាន់
 អស់ហើយខ្ញុំ ។
 ដានី : ចុះមិនអត់មានកេរ្តិ៍នៅស្រុកទេ?
 ឆឹម : ម៉ែខ្ញុំទុកឲ្យស្រែ៣ដែរតើ ឲ្យគោមួយ ។ តែខ្ញុំអត់យក ។
 ដានី : ឲ្យពីណាទៅ?
 ឆឹម : ឲ្យម៉ែឯង ។ ដល់ម៉ែស្លាប់ទៅដឹងអ្នកណាគេ ។
 ដានី : ចុះម៉ែចមិនអត់យក?
 ឆឹម : ខ្ញុំអត់យកទេ ខ្ញុំខ្ជិលណាស់ ខ្ញុំទៅអង្កៀមម៉ែខ្ញុំទេ ខ្ញុំទុកឲ្យម៉ែខ្ញុំលក់ទៅ ។ គាត់ឲ្យគោមួយ
 ស្រែ៣ ។ ហើយកន្លែងដីភូមិ ក៏គាត់ឲ្យខ្ញុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំអត់យក ។
 ដានី : មិនអត់ចង់ទៅស្រុកវិញ?
 ឆឹម : ខ្ញុំអត់ គាត់ទុកឲ្យខ្ញុំក្រែងលរខ្ញុំទៅដូះវិញ ។ បានខ្ញុំទៅម៉ែថា នោះម៉ែទុកដីនឹងដីភូមិនឹង ស្រែ
 ៣នឹង ហើយនឹងគោមួយ ។ ថាអូ! ខ្ញុំអត់យកទេ ដីខ្ញុំធ្វើមិនអស់ទេ ។ ហើយគោ ម៉ែឯងធ្វើ
 ម៉ែចធ្វើ យកលុយយកអីទុកធ្វើបុណ្យ ។
 ដានី : ចុះខាង?
 ឆឹម : ខាងភាគច្រើន គាត់អត់យក ។
 ដានី : គាត់អត់យកដែរ? ម៉ែចចឹង អត់ចង់ទៅវិញ?
 ឆឹម : ហ្នឹងហើយដីយើងធ្វើមិនអស់ ។
 ដានី : ដល់ពេលបែកស្រុកខ្លួនឯង ដូចរៀងយើងនៅស្រុកនេះស្រួលជាងហើយម៉ែច?
 ឆឹម : ធម្មតា ខ្ញុំ ប៉ុនបើនៅស្រុកខ្ញុំមិនដឹងរកអី ធ្វើតែស្រែហើយ អត់មានធ្វើអីចឹង ។
 ដានី : ដល់ពេលយើងបែកយូរទៅ លែងចេះនៅស្រុក?
 ឆឹម : ហ្នឹងហើយ ខ្ជិលៗ ។
 ដានី : ហើយចុះ.....(ស្តាប់មិនបាន) ?
 ឆឹម : ពួកខ្ញុំឃើញគ្នាឡើង អូ!សួររាក់ទាក់ណាស់ ។
 ដានី : រាក់ទាក់?
 ឆឹម : បា! នឹក ។
 ដានី : ហើយចុះពេលមិនទៅនៅសំឡូតក្រោយនឹង មានជួបប្រជាជនចាស់ៗ ដែលធ្លាប់នៅជាមួយ
 មិនកាលដំនាន់ពាង្គាំ ពេលយើងទៅនៅសំឡូត? ក្រោយមកមិនមិនទៅនៅសំឡូតទៀត?
 ឆឹម : បា! ខ្លះអី ថីមិនមាន ។

ជានី : បាទជួបពួកគាត់ដែរ?
 នីម : បា!
 ជានី : ចឹងគាត់ជាម៉េចទៅ គាត់រកទាក់?
 នីម : ចុះមានអី យើងនៅមកសួរគ្នា អ្នកប្រមោយ អ្នកអីនៅកងជាមួយខ្ញុំរហូត ។
 ជានី : អ្នកណា?
 នីម : នារីៗ ។
 ជានី : នារីណា?
 នីម : យាយឆាន់ ។
 ជានី : ឈ្មោះយាយអី?
 នីម : យាយឆាន់ នៅកងជាមួយខ្ញុំ ប៉ុន្តែនៅកងតាំងពីនៅកងទី៣ បែកគ្នារហូត ទើបមកជួបគ្នានឹង ។
 ជានី : យាយឆាន់ ប្តីគាត់ឈ្មោះអី?
 នីម : តាងយ នៅកងជាមួយខ្ញុំតាំងពីវ៉ែនៅតាកែវនោះ ។
 ជានី : តាងយនឹង...(ស្តាប់មិនបាទ) ។ តាងយ គាត់ធ្វើអីសព្វថ្ងៃ?
 នីម : តាងយ គាត់មានធ្វើអីគាត់សព្វថ្ងៃ ។
 ជានី : យាយឆាន់ គាត់ធ្វើអី?
 នីម : គាត់ធ្វើខាងកិច្ចការនារី គាត់ធ្វើផងដែរនឹងរាល់ថ្ងៃនឹង ។
 ជានី : គាត់នៅណា ដូះគាត់នៅ?
 នីម : ដូះគាត់នៅប្រមោយ ។
 ជានី : នៅភូមិប្រមោយ?
 នីម : ប៉ុន្តែ ខ្ញុំហើយគាត់នឹងទើបមកជួបគ្នានេះ ។
 ជានី :(ស្តាប់មិនបាទ) ពីដើមមក?
 នីម : កងទី៣ជាមួយខ្ញុំ ។
 ជានី : ធ្វើកងទី៣នៅណា?
 នីម : នៅវ៉ែនៅតាកែវ ។
 ជានី : ទៅនៅសំឡូត?
 នីម : អត់ទេ អត់ដែលជួបគ្នាសោះ ទើបមកជួបនឹង ។
 ជានី :(ស្តាប់មិនបាទ) ?
 នីម : ច៏ជួប ។

ជានី :(ស្តាប់មិនបាន) ?
 ឆឹម : ជួបគ្នា នឹកគ្នា ស្រឡាញ់គ្នា រាក់ទាក់គ្នា សួរគ្នាទៅវិញទៅមក ។
 ជានី : ចុះមកដែលទៅលេង សំឡូតទៀតទេឡូវ?
 ឆឹម : ខ្ញុំហៅ! អត់ ។
 ជានី : អត់ដែលបានទៅលេង?
 ឆឹម : បួនខ្ញុំបង្កើតនេះនៅខាងស្ទឹងតូចនេះ ហៅទៅលេងគាត់ដែរ អត់បានទៅលេងដង បងបួន.....
 ខ្ញុំ ។
 ជានី : ស្ទឹងតូចនៅណា?
 ឆឹម : ស្ទឹងតូចយើងហួសក្រពើ២ ។
 ជានី : ក្រពើ២...ប៉ុន្តែផ្លូវពិបាក?
 ឆឹម : ផ្លូវពិបាកណាស់ ។ បងបួនខ្ញុំនៅសំឡូតម៉ាកកោក ។
 ជានី : ចុះមីង....(ស្តាប់មិនបាន) ?
 ឆឹម : អត់មកតែខ្ញុំ នៅខាងសំពៅលូនម្នាក់ ។
 ជានី : សំពៅលូនម្នាក់ ត្រូវជាម៉េចបួន?
 ឆឹម : បួនបង្កើត ។ អូ! នៅសំពៅលូន២នាក់ ស្រី១ ប្រុស១ ។
 ជានី : គាត់នៅណា ម៉ូណា?
 ឆឹម : នៅស្ទឹងតែ នៅខាងភូមិតែហៅស្ទឹង អូរដំបង ។
 ជានី : ខ្ញុំស្គាល់សាស្ត្រា សន្តិភាព ។
 ឆឹម : នៅខាងអូរ១២ ១៣នឹងណា ។
 ជានី : បួនប្រុស?
 ឆឹម : អី! ប្រុស ស្រីឈ្មោះ ឆឿន ។
 ជានី : ឆឿន?
 ឆឹម : អី! ហើយវាទៅស្ទឹងតូចឈ្មោះ ឆឹម ។
 ជានី : ស្ទឹងតូចនៅណា?
 ឆឹម : ស្ទឹងតូចនៅហួសក្រពើ២ ។
 ជានី : ក្រពើ២នៅស្រុកវាលវែង?
 ឆឹម : ហើយ នៅស្រុកសំឡូតនឹង ។ នៅពើក២បានស្រុកវាលវែង ។
 ជានី : ចុះនៅស្រុកកំណើតបងបួនប៉ុន្មាននាក់?

ឆឹម : ឯដូច្នេះបងប្អូននៅ ៤ ។
 ដានី : នៅ៤នាក់?
 ឆឹម : អី!
 ដានី : ម៉ែសព្វថ្ងៃ ម៉ែដែលព្រឹត្តិការណ៍តុលាការដែលគេ.....(ស្តាប់មិនបាន) ចង់ជំនុំជំរះទោសមេ
 ដឹកនាំជាន់ខ្ពស់ខ្មែរក្រហម ដែលតាៗ....?
 ឆឹម : បើដែរ ស្តាប់ដែរនឹង ។
 ដានី : ម៉ែស្តាប់ពួកគេថាម៉េច?
 ឆឹម : ខ្ញុំស្តាប់ខ្ញុំសប្តិសន្តនេះដែរ ។ ដែលគេថាគុកទួលស្មែងថាវ៉ៃអ្នកទោស ក្របកងក្របកងអីគ្មានទេ
 គ្មានវ៉ៃណាទេ បេះតែថា ។
 ដានី : ម៉េចម៉ែបេះថាចឹង?
 ឆឹម : បើនឹងដឹង បើខ្ញុំដើរទៅលេងដែរនឹង ។
 ដានី : ដែរទៅលេងដែរ?
 ឆឹម : ទៅកាលចំបក់ដឹងឆ្នាំប៉ុន្មានទេ កាលនឹង ទើបទៅជាប់គុក ថាវ៉ៃចាប់ក្របកងវ៉ៃអីតទេ កន្លែង
 នឹង ខុសតិចហើយ ។
 ដានី : ឆ្នាំណាម៉ែទៅលេង?
 ឆឹម : ទៅកាលគុកទួលស្មែង ដឹងឆ្នាំប៉ុន្មានទេ ខ្ញុំវាមិនគិតទៅ ។
 ដានី : កាលជំនាន់ណា?
 ឆឹម : ហ្នឹងហើយ ខ្ញុំទៅ ។
 ដានី : ម៉េចបានទៅលេងនឹងវិញ?
 ឆឹម : បេះស្គាល់គ្នា បេះបង្កលក្ខណៈទៅណា ។
 ដានី : ស្គាល់ពីណា?
 ឆឹម : ស្គាល់អ្នកដទៃៗនឹង ។
 ដានី : ពីណាដទៃៗនឹង?
 ឆឹម : ខ្ញុំភ្លេចអស់ហើយនារីៗគ្នាយើង គ្នាឯងនឹង ។
 ដានី : នៅទួលស្មែងនឹង?
 ឆឹម : បា!
 ដានី : ចុះម៉ែស្គាល់ខ្ទុចដែរ?
 ឆឹម : អីមិនស្គាល់ ។

ដានី : ស្គាល់គាត់ពីអង្គាល់?

នីម : ខ្ញុំឮតែឈ្មោះ ប៉ុន្តែអត់ស្គាល់មុខទេ ប៉ុន្តែស្គាល់ៗឈ្មោះខូចៗនឹង ។

ដានី : ឮពីអង្គាល់?

នីម : ពួកវាជំនាន់ថាមានកុកទួលស្មែងនឹង ថាពូខូចនឹងប្រធានកុកនឹង ។ អ្នកជាប់កុករត់មក គេ
ដោះមករូបវិញ គ្មានវ៉ៃណា គ្មានវ៉ៃដៃវ៉ៃជើង វ៉ៃក្រចកដៃណាអត់ផង គេនិយាយនោះ ។

ដានី : ចុះគេវ៉ៃកន្លែងណាវិញ?

នីម : គេថាវ៉ៃក្រចកជើង ក្រចកដៃ គេផ្សាយ ។

ដានី : គេផ្សាយចឹងមែន ប៉ុន្តែអ្នកដែលនោះគេថាអត់វ៉ៃក្រចកដៃក្រចកជើង ចឹងគេមានវ៉ៃ ឬក៏គេ
អត់វ៉ៃដែរ?

នីម : គ្មានវ៉ៃណា អត់ផង ។

ដានី : ចឹងគេចេះនិយាយកុហក?

នីម : ធម្មតាព័ត៌មានចេះថា ប៉ុន្តែយើងនិយាយធ្វើអី ។

ដានី : ចុះមីនអត់និយាយម៉េចគេដឹង បើយើងមានដឹងព័ត៌មានអត់និយាយ?

នីម : គ្មានវ៉ៃក្រចកជើង ក្រចកដៃណាទេ អត់ផង ។ ប៉ុន្តែគ្រាន់ថាធម្មតាទេ អ្នកជាប់កុកគេប្រើតិច
ហើយណា គេប្រើពលកម្ម ។

ដានី : ចុះកាលនៅសំឡូត ស្រុកសំឡូតអត់មានកុកទេ?

នីម : អត់ទេ អត់មាន ។

ដានី : ចុះអ្នកខុសអីធ្វើម៉េចទៅចឹង បើអត់មានកុក ដូចជាអ្នកក្បត់ អ្នក.....(ស្តាប់មិនបាន) ។

នីម : ដឹងគេយកទេណាផង ខ្ញុំអត់ដឹងដែរ ។

ដានី : ចឹងនៅសំឡូត ស្រុករបស់មីននឹងអត់មាន?

នីម : អត់មានកុកទេ ។

ដានី : អត់មានកុកយោធាគេសម្រាប់....(ស្តាប់មិនបាន) ?

នីម : មីនមាន ប៉ុន្តែមានអ្នកនេះឲ្យផង កាលខ្ញុំទៅនៅនឹងប៉ុន្មាន អត់មានអ្នក(ក្បត់) ម៉ាឆ្មាំទៀត
អត់មានអ្នកក្បត់ អ្នកអីផង ដើរចាប់ដើរ មានតាមុតនឹងមួយ ។

ដានី : តាមុត....?

នីម : អត់ដឹងគេហៅៗយកទៅណា ។

ដានី : ចឹងនៅ..... អ្នកដែលរត់ពីទួលស្មែងទៅ គេថាវ៉ៃក្រចក ដកក្រចក វ៉ៃក្រចកជើងស្អីក៏គ្មាន?

នីម : អត់ ។

ជានី :(ស្តាប់មិនបាន) ?
 ឆឹម : ខុសដែរ ខ្ញុំជាអត់មាន បើនារីនឹងវាខុសសីលធម៌ ជាគេចាប់យកទៅដាក់កុកម៉ាខែកន្លះ ។
 ជានី : កុកណា ?
 ឆឹម : ទួលស្មែងនឹង ។
 ជានី : គេថាទួលស្មែង ប៉ុន្តែកាលជំនាន់ប៉ុលពតមិនមែនឈ្មោះទួលស្មែងចឹងណា ?
 ឆឹម : អី!ហើ! គេហៅយូរហើយ ។
 ជានី : ក្រែងស-២១តើ ?
 ឆឹម : ដឹងទេ ខ្ញុំដឹងថាទួលស្មែងនឹងយូរហើយ ។
 ជានី : ទួលស្មែងយូរហើយ ?
 ឆឹម : ហ្នឹងហើយ តាំងពីបែកភ្នំពេញនោះ គេហៅតែទួលស្មែង ។
 ជានី : កាល៧៥ ?
 ឆឹម : ហ្នឹង ខ្ញុំបរទេះក្របីទៅដឹកស្រូវ ។
 ជានី : ដឹងស្រូវនៅនឹង ?
 ឆឹម : ស្រូវៗតាមដូះប្រជាជន រត់ចោលនឹង ដឹកយកមកទុកស្តាយ បើកំប៉ុកខ្លះខ្លាយ ។
 ជានី : ដឹកយកមកទុកណា ?
 ឆឹម : ដឹកយកមកទុកនឹង ជិតៗដែរនឹង ជិតរោងចក្រស្រះកែវ ។
 ជានី : ចឹងម្តងដឹកបរទេះក្របីចូលភ្នំពេញម្តង ?
 ឆឹម : អត់ទេ នៅដឹកនៅជិតចោមចៅ ។
 ជានី : ខ្ញុំស្មានបរទេះគោចូល ?
 ឆឹម : អត់ទេ មិនមែនបរទេះផ្សារភ្នំពេញណា អត់ទេ ។
 ជានី : ប៉ុន្តែកាលនឹងពួកកុកទួលស្មែង ?
 ឆឹម : បា !
 ជានី : ពួកខ្មុចនឹង ប្រធានកុកទួលស្មែងនឹង ?
 ឆឹម : អី !
 ជានី : ម្តងពួកតាំងពីនឹងមក ។ ចឹងកុកនឹង...(ស្តាប់មិនបាន) ?
 ឆឹម : គេឲ្យធ្វើការ ត្រង់ណាជាប់កុក ប៉ុន្តែនៃវ៉ៃវ៉ៃវ៉ៃ វ៉ៃក្របកងវ៉ៃវ៉ៃក្របកងអត់ទេ អ្នកជាប់កុក ចេញមកវិញ វាប្រាប់ខ្ញុំដែរថា ធម្មតាយើងអ្នកជាប់កុកនឹងភាគច្រើន ។
 ជានី :(ស្តាប់មិនបាន) ?

ឆឹម : អត់ទេ ។
 ជានី : អាពេលម៉ឺនទៅលេងស្រុកអី?
 ឆឹម : អត់ ។
 ជានី : ម៉ឺនចង់ទៅមើលម៉ាសារទៀតទេ?
 ឆឹម : អី! ខ្លួនទៅណាស់ គ្មានលុយទៅទេ ។
 ជានី : បើសិនជាម៉ឺនចង់អញ្ជើញទៅ ចាំថ្ងៃណាពួកខ្ញុំអញ្ជើញម៉ឺនទៅ? ចង់ទៅទេ?
 ឆឹម : អត់ចង់ទេ ខ្លួនណាស់ ។
 ជានី : អត់ចង់ទៅមើលម៉ាសារទៀតទេ? ទៅមើលកាលពីមុនហើយឥឡូវវាខុសគ្នាម៉េចទៅ?
 ឆឹម : ខ្ញុំវង្វេងតើ ទៅភ្នំពេញឥឡូវពីមុនមក ។
 ជានី : ម៉ឺនចង់ទៅភ្នំពេញអី បើសិនជាមានកាត់អី ពួកខ្ញុំអញ្ជើញទៅ?
 ឆឹម : អី! កន្លែងដែលទូលស្ម័គ្រនឹង គេឈូសដីអីធំម៉េច?
 ជានី : ធ្វើអីកេ?
 ឆឹម : កន្លែងរោងចក្រអីកេហ្នឹង ។
 ជានី : កន្លែងណា?
 ឆឹម : កន្លែងបៀតទូលស្ម័គ្រនឹង?
 ជានី : គេធ្វើអីទៅ ខ្ញុំអត់ដឹងដែរ ។
 ឆឹម : ខ្ញុំឃើញឈូសដីធំណាស់ ។
 ជានី : ធ្វើឈូសពីអង្ករ?
 ឆឹម : ជំនាន់ណាអី កាលប្រហែល៣៣១ ។ ហើយក៏ខ្ញុំវង្វេង! បែបទូលស្ម័គ្រ អត់ទេ ក្រៅភ្នំពេញ
 កន្លែងទូលស្ម័គ្រណា ។
 ជានី : អូ! ម៉ឺនច្រឡំព្រៃស កន្លែងទូលស្ម័គ្រនឹង គេមានកុកមួយទៀត គេហៅកុកព្រៃស សាខា
 របស់ស-២១ដែរ ។
 ឆឹម : អូ! ខ្ញុំស្គាល់កាលយើងខ្ញុំបែបភ្នំពេញដើរទៅមើលកន្លែងកុកព្រៃសនឹងបានថាអស់ ។
 ជានី : ម៉ឺនច្រឡំនៅព្រៃស ។
 វណ្ណៈ : ព្រៃសនឹងគេធ្វើការងារធ្ងន់ៗ អ្នកជាប់កុកនៅនឹង ។
 ឆឹម : អី! អ្នកជាប់កុក ។
 ជានី : បើម៉ឺនចង់ទៅភ្នំពេញ.....ចង់ទៅដែរអត់?
 ឆឹម : អត់ចង់ទេ រាល់ម៉ោងណាស់ ។

ដានី : ថ្ងៃណា ខ្ញុំចង់អញ្ជើញមីន ចង់អញ្ជើញយាយចែម មីនទៅទេ បើយាយចែមទៅ?

នីម : អី! ដូចរៀងខ្លួនទៅដល់រាល់ ទំនេរថ្ងៃនឹង ។

ដានី : ទេ!មីន ដល់ពេលដែលទៅ សោហ៊ុយឡាន កន្លែងស្នាក់នៅ ហូបចុកអី ប្រហែលជាពួកខ្ញុំ ចំណាយលើនឹង.....មីនទៅទេ បើពួកខ្ញុំអញ្ជើញទៅ?

នីម : ដឹងម៉េច ។

ដានី : មីនមានលេខទូរស័ព្ទដែរ?

នីម : អីមាន ។

ដានី : ដូចគ្នាៗ អីចឹង ខាងគុណការកេកាត់ទោសអីចឹង មីនស្តាប់ បានដឹងរឿងស្តាប់ឮដែរ?

នីម : ឮ ។ ហើយយើងចេះនិយាយសុទ្ធជាខ្មែរក្រហមកាប់សម្លាប់ ចុះកាលជំនាន់យើងសង្គ្រាម ជំនាន់លន់ នល់ ឆាប់ឡើងខ្មែរឆាប់ឡើងរាប់ពាន់ រាប់លាន មិនថាផង ។

ដានី : ថាតែពួកខ្មែរក្រហម?

នីម : អានឹងយើងរបៀបយើងធ្វើសង្គ្រាមចាញ់ គេច្រើនថា ជឿទេ ចាញ់នឹងទឹកប្រិច ។

ដានី : ចាញ់ម៉េច?

នីម : ចុះចាញ់ ធ្វើសង្គ្រាមគ្មានឈ្នះគេណា ឃើញទេ ។

ដានី : តែយើងមានចាញ់ណា ដូចមីនអីមក យើងមកធ្វើការយើងមានសេរីភាព យើងធ្វើអីបាន តាមចិត្ត ។ សម្តេចហ៊ុន សែន គាត់ថាយើងមាននយោបាយមួយឈ្នះៗ អត់មានអ្នកណា ចាញ់ ។

នីម : អត់ទេ ខ្មែរក្រហមចាញ់គេ (សើច) ។

ដានី : សម្តេចហ៊ុន សែន គាត់ថាយើងធ្វើនយោបាយឈ្នះៗនោះ ។ ឃើញមេកងពលមេអីគាត់ បានការងារធ្វើ ។

នីម : ធម្មតា តែគេបានចឹង គេចេះថាយើង ម៉េចក៏ថាបាន ។

ដានី : មីនចឹង គុណការដែលគេជំនុំដោះស្រាយដូចជាគ្នាៗ ករណី០០២ មានខៀវ សំផន, នួន ជា, អៀង សារី, ប្រពន្ធគាត់អីនឹង, យល់ឃើញថាម៉េចដែរចឹង?

នីម : ខ្ញុំមិនចេះថាដែរ ក្រែងលរថ ខ្លាចខុស ។

ដានី : អត់អីទេ មីនយល់ឃើញម៉េច ថាចឹងទៅ ឥឡូវនឹងអត់អីទេ គេយើងមានសេរីភាពគ្រប់ គ្រាន់សម្រាប់ការយល់ឃើញរបស់យើង ។ បើមីនយល់ឃើញថាម៉េច មីនថាចឹងទៅ អត់ មានខុស អត់មានត្រូវអីទេ ។ គ្មានពិណចាប់កំហុសអីមីនទេ ។

នីម : ខ្ញុំហៅ! ខ្ញុំយល់ឃើញថា ប៉ុស្តិ៍អាមេរិច សម្ភាសន៍ ខ្ញុំមិនកាន់ជើងខាងណា ប៉ុន្តែកាត់សម្ភាសន៍ ដូចជាទៅម្ខាងៗ វាមើលឃើញម្ខាងៗ ម្ខាងទៀតមើលមិនឃើញ ដាក់កំហុសតែម្ខាងៗ ប៉ុន្តែ ដល់ឆាប់ៗមិនចេះតិចទេ ។

ដានី : ដាក់កំហុសម្ខាងៗមើល កន្លែងនឹងមិនពន្យល់តិចមើល ខ្ញុំអត់ទាន់យល់?

នីម : ដូចជាខ្មែរក្រហមកាប់សម្លាប់ច្រើន ហើយចុះវ៉ៃ អាមេរិចវ៉ៃក្នុងដូចម្នាក់កាប៉ាល់ហោះឆាប់ ទាំងគ្រួសារៗ ខេត្តតាកែវអីៗ ហើយចុះវ៉ៃ យើងចូលទៅវ៉ៃ ដូចពួកខ្ញុំម៉ាកឆរយ នៅសល់ តែ៣៦នាក់រ៉ាន់ នឹងអ្នកណាវ៉ៃ? ឥឡូវចឹង ខ្ញុំនឹកឃើញថាចឹង ។ នឹងខ្ញុំថាចឹង ខុសត្រូវអីកុំ យកខ្ញុំទៅណា ។

ដានី : ម៉ែង ឥឡូវយើងមានសេរី ថ្នាក់ដឹកនាំយើងមានសិទ្ធិបញ្ចេញមតិទៅតាមអ្វីដែលយើងយល់ ឃើញ អត់មានខុស ពីណាមកចាប់កំហុសអីទៀតទេ ។

នីម : ខ្ញុំមើលឃើញចឹងឯង ។

ដានី : ចឹងអត់គាំទ្រទេ តុលាការ...?

នីម : បើខ្ញុំមិនគាំទ្រ តែឯងក៏ទៅមិនរួច ។

ដានី : តែចិត្តម៉ែងគាំទ្រ?

នីម : ខ្ញុំអត់គាំទ្រទេ បើកាត់កាត់ទោស កាត់ថាមើលឃើញតែម្ខាងៗចឹង ។

ដានី : មើលឃើញម្ខាងៗ បើតាមចិត្តម៉ែងចង់ឲ្យកាត់ទោសពីណាទៀតចឹង?

នីម : អត់ ។

ដានី : អត់ឲ្យទោសពីណាទៀត?

នីម : អី!

ដានី : ចុះម៉ែងថាមើលឃើញម្ខាងៗ ចឹងម៉ែងកាត់ទោសម្ខាង អត់កាត់ទោសម្ខាង?

នីម : អាចេះ មើលឃើញកាប់សម្លាប់ថាតែខ្មែរក្រហម បើខាងនោះមើលមិនឃើញ ខ្ញុំនិយាយថា ចឹងរឿងកាត់ទោសៗខ្ញុំអត់ដឹងទេ ។

ដានី : បើស្ទាបៗខ្មែរក្រហមក៏មានស្លាប់ ខាងអាមេរិចកាន់ទម្លាក់ក៏មានស្លាប់?

នីម : បា!

ដានី : មិនមែនស្លាប់តែខ្មែរក្រហម?

នីម : ដូចកាលសង្គ្រាមយើងសម័យប្រជាជាតិអី និយាយផ្សារយើងអង្គការនេះ រាប់ពាន់នាក់..... គ្រប់វត្តគ្រាន់យុទ្ធជន ហើយនឹងយុទ្ធនារីស្លាប់ នឹងអ្នកណាវ៉ៃ ។ ហើយឥឡូវអាឆាប់ៗនឹង បាត់ៗ នឹកឃើញកន្លែងនឹង ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំវាល្ងង់ ខ្ញុំគិតឃើញចឹងដឹងខុស ហើត្រូវទេ ។

ដានី : អត់ខុសទេមីង ។ មីងដឹង មីងបានឃើញបានដឹង និយាយទៅអាចថាគេចាប់អារម្មណ៍អីដែរ ។

នីម : ខ្ញុំវាល្ងង់វាមិនចេះអក្សរខ្នក់មួយទេ ខ្ញុំនឹកឃើញចឹង ។

ដានី : អាចថាមីងនិយាយចឹង គេចាប់អារម្មណ៍ គេទៅស្រាវជ្រាវរកមើល គាំទ្រការស្ទាបអីចឹង ទៅដែរ ព្រោះវាយ៉ាងម៉េច ។

នីម : ដូចជារអក្សរកាត់ទ្រុវ អាកន្លែងខ្មោចឥឡូវធ្វើកន្លែងមន្ទីរពេទ្យអស់ហើយ រាប់ពាន់គ្រាន់ផ្លូវ យុទ្ធមិត្ត ។

ដានី : អានីយ៉ាងម៉េច យន្តហោះទម្លាក់?

នីម : យន្តហោះទម្លាក់អីទៅវ៉ៃគ្នា ។

ដានី : ពិណទៅវ៉ៃ?

នីម : ខ្មែរក្រហម ហើយនឹងខាងទាហានខ្មែរក្រហមនឹង ។

ដានី : ទាហានខ្មែរទាហានណា ទាហាន លេ លេ?

នីម : អី!

ដានី : ទាហានលេ លេទៅវ៉ៃ ឆាប់ខ្មែរក្រហមច្រើន?

នីម : ឆាប់ខ្មែរក្រហមច្រើនណាស់ ។

ដានី : ចឹងមីងនោះ?

នីម : បា! ចឹងបានខ្ញុំជានឹង ។ ហើយក៏មើលមិនឃើញដឹង ។ អានីងដល់បែងភាគថា វាទាំងអស់គ្នា ខាងនេះក៏ឆាប់ខាងនោះក៏ឆាប់ វាស្មើគ្នា អានីងបានត្រឹមត្រូវ ។

ដានី : បាទ! ចឹងមីង ខ្ញុំដូចជាអស់សំនួរអីត្រូវសួរនាំមីងទៀតហើយ ចឹងមីងមានអីចង់បន្ថែមនូវអ្វី ដែលខ្ញុំអត់បានសួរនាំមីងទេ មានបន្ថែមអីទេ?

នីម : អត់មានអីថែមទេ ។

ដានី : អត់មានអីថែម?

នីម : បា!

ដានី : អត់ចង់ផ្ដាំធ្វើអី?

នីម : អត់ទេ ។

ដានី : បាទ! ចឹងខ្ញុំអរគុណមីងច្រើន ដែលមីងចំណាយពេលផ្ដល់បទសម្ភាសន៍ជាមួយខ្ញុំដង ។

នីម : យី! ចំណាយពេលអី ធ្វើដងនេះ ចំណេញដែរតើ(សើច) ។

ដានី : និយាយប្រាប់ខ្ញុំបណ្ដើរ ។

នីម : បា! ខ្ញុំនិយាយខុសត្រូវអី កុំយកទោសយកព័រអីមីង?

ដានី : អូ! អត់មានទេមីង អត់មានខុសអីដង ខ្ញុំនិយាយតែការពិត ។

នីម : និយាយការពិត និយាយតាមខ្ញុំយល់ ។

ដានី : បាទ! ខ្ញុំអរគុណមីងច្រើន ។

នីម : បាទ ។

«ចប់»